

-

וסרמיל

מאת: מושון סלמונה

1. חוץ – רחוב בשכונה בבאר-שבע – יום.

צהרי יום ונער כבן 15, נמוך, שיער בהיר ועיניים כחולות, לבוש טרינינג עומד בצלו של בניין, הרחוב ריק בחום המעיק. **דימה** מחזיק בידו טלפון נייד ומשחק עם הכפתורים, והוא מאזין למוזיקה באוזניות. **ממוקה**, גבר כבן 30, מגיע כאילו משום מקום, הוא קרח ומוזנח ותנועותיו רצופות 'תיקים' עצבניים, קרחתו מלאה חבלות, הוא מעשן סיגריה וצועק,

ממוקה:

קטו! איפה את קטו?! קטו! (לדימה) אחי יש לך סיגריה?

איפה היא, איפה?! הלך עלי.

דימה נותן לו סיגריה שממוקה שם מאחורי אוזנו. מהעבר השני של הרחוב שליח של פיצה מחנה קטנוע על המדרכה, נועל את הכידון וניכנס לבלוק הדירות ממול.

ממוקה:

יש לך משהו אחר?

דימה:

לך, לך הביתה ממוקה.

ממוקה:

הביתה?...?

קטו! כוס אמק עליך איפה את?

ממוקה הולך ומתרחק, **דימה** חוצה את הכביש וניגש לקטנוע. הוא מעיף מבט סביב, מרים אבן בינונית ומכה בעזרתה את המנעול. לאחר מספר מהלומות המנעול נישבר, **דימה** מגלגל את הקטנוע אל הכביש כשמולו מופיע ילד קטן כבן 12.

ילד:

קח אותי לסיבוב, דימה...

דימה:

לך, לך מפה...

דימה דוחף את הקטנוע מספר מטרים ומניע אותו.

מרק:

באימא שלך, קח אותי לסיבוב.

דימה מאיץ את הקטנוע כאילו הוא מתכוון לדרוס את מרק ועוצר לידו ברגע האחרון. מרק נירתע לאחור בפחד. דימה אווז בחוזקה בעורפו.

דימה:

מילה אחת יא מלשן קטן, מילה אחד ואני מזיין את
אימא שלך כמו שכל השכונה מזיינת אותה.
הוא נותן מכה קטנה לראש של מרק, חובש את הקסדה משחרר את המעצור,
נותן גז ונעלם בסוף הרחוב.
מהבלוק יוצא בריצה **שלומי**, נער כבן 16 עם צידנית פיצה בידו, הוא מביט
סביב ומטיח את הצידנית למדרכה.

שלומי:

כוס אמק. (למרק) ראית מי זה?

מרק:

לא.

שלומי:

איך לא אינעל, איך לא?

מרק:

באימא שלי שלומי, לא ראיתי.

2. חוץ – רחובות באר-שבע – יום.

כותרות ראשיות

דימה נוסע ברחובות באר-שבע על הקטנוע, מאזין באוזניות למוזיקה
מהטלפון הנייד שלו, נמצא בעולם משלו. הוא נעצר על גבעה שמשקיפה על
העיר. דימה מדליק סיגריה ומתיישב.

5. פנים – חדר אחורי, פיצרייה הגשר – יום.
בחדר האחורי של הפיצרייה עומד **חיים**, גבר כבן 40, מנהל הפיצרייה,
ומסיים להניח תפילין. לידו עומד שלומי.

חיים:

אמרת לי לא לסוע לשם, מה חיפשת שם? פה
ביה"ס שם כדורגל, אין, יש גבול לכמה אני יכול
ללכת לקראתך.

שלומי:

נו חיים בחייך...

חיים:

מה בחייך, הבחינות מתחילות, סטודנטים רעבים
ואני תקוע עם שתי טוסטוסים.

שלומי:

חיים אני חייב לעבוד, נשבע לך זה לא יקרה יותר.
הייתי בדרך לכתובת.

חיים:

שמישהו יצא עכשיו לשש וחצי!

נעלת?

שלומי:

בטח נעלתי. חיים נו, אתה מכיר אותי.

אני יכול לעבוד בחנות, אני חייב את הכסף.

חיים:

גם אני חייב את הכסף. כוס אמק! רק בעיות אתם.
לך, לך הביתה אין לי טוסטוס בשבילך במילא. לך
הביתה, אחר כך נראה.

חיים יוצא מהחדר האחורי אחריו שלומי.

6. פנים – פיצרייה – יום.

הפיצרייה עמוסת לקוחות. אבי ממתין לו בחוץ.

חיים:

(לאבי) אתה עוד פה? אמרתי לך לצאת לשש וחצי.
יאללה תעוף.

שלומי:

בוא, בוא נלך.

חיים:

מה זה, מה זה? אין בוא נלך. בלי טרמפים אמרתי,
דלק של אבא שלכם.

שלומי:

טוב מה אתה מתנפח, אני אלך ברגל.

חיים:

מתנפח? אני יראה לך מה אני מתנפח, כוס של
האימא שלך!

חיים מנסה להגיע אל שלומי אבל הוא מהיר יותר ומצליח להתחמק מהמכה.
בדרכו החוצה הוא מפיל כיסאות להפריע לחיים שרודף אחריו. שלומי מצליח
לצאת החוצה ומתרחק מרחק ביטחון.

7. חוץ – פיצרייה – יום.

שלומי עומד במרחק וחיים עומד בפתח הפיצרייה, בתווך – אבי.

חיים:

רק תעבור פה עוד פעם.

שלומי:

מי יעבור מי, מי צריך את המקום שלך. רק תביא את הכסף שאתה חייב לי ולא תראה אותי יותר.

חיים:

מה זה?! אני חייב לך? תחזיר לי את הכסף של האופנוע שלי, עלייק, כסף לקבר אני אתן לך, אם לא אבא שלך הייתי מזיין אותך מזמן.

שלומי:

אל תדבר על אבא שלי יא מניאק.

אבי עומד וצוחק ליד חיים. חיים סוטר לו.

חיים:

מה אתה צוחק? יאללה עוף גם כן ושאני לא אראה אתכם פה, באימא שלי אני הורג אתכם.

אבי:

לך מפה יא מניאק.

חיים:

גם אתה מתחיל? למה אתם בורחים? בואו, בואו.

שניהם מתרחקים. מסתובבים והולכים.

4. חוץ – מגרש כדורגל שכונתי – יום.

מגרש כדורגל שכונתי עשוי משטח עפר וחצץ. חבורת נערים אתיופים משחקים כדורגל בלהט. רובם עם כיפות על ראשם, לבושים תלבושת בית ספר. ביניהם בולט נער אחד שמלהטט בכדור. **עדיאל**, נער בן 15, גובה ממוצע ושער ראשו עשוי אפרו קצר, מעביר את שחקני הקבוצה היריבה, כשכולם מנסים לקחת לו את הכדור ולא מצליחים. הוא מבקיע בסופו של מהלך אחרי שהוא עובר גם את השוער ונערי הקבוצה שלו עטים עליו לחגוג. על שורת הטריבונות יש כמה בנות בתלבושת בית ספר דתי וכן כמה ילדים קטנים.

משה:

זהו נגמר, ניצחנו.

יהודה:

מה נגמר, איך נגמר? אמרנו הארכה.

מאיר:

הארכה אחת, נגמר, 2-5... חוץ מזה אני צריך
ללכת ועדיאל גם.

יהודה:

עדיאל אתה הולך?

עדיאל:

אח שלי אני חייב.

יהודה:

מאיר, אתם חייבים לנו עוד משחק. פעם הבאה מי
שנגד עדיאל מקבל יותר פור.

הילדים אוספים את התיקים ומתחילים להתפזר מלבד אנשי הקבוצה של
עדיאל.

עדיאל:

נעמי את הולכת הביתה?

נעמי:

למה, אתה בא?

עדיאל:

אכפת לך לקחת את יונתן?

8. חוץ – רחוב בשכונה – בין ערביים.

דימה מגיע רכוב על הקטנוע לפאתי הרחוב, על הגבול עם גינה גדולה. הוא
יורד מהקטנוע ונותן גז, הקטנוע עף לשיחים. הוא מסתובב וחוצה את הכביש.

9. חוץ – שטח עפר, 'ההרים' – בין ערביים.

עדיאל ומאיר יושבים על לבנים בשטח עפר ריק בלב העיר, לא רחוק
מהאצטדיון העירוני. המקום שומם ורק קול אוושת הרוח בשיחים הקוצניים
נישמע. הם מחזיקים שקית ניילון עם דבק שכל אחד מסניף בתורו. מאיר זורק
את השקית לעבר השיחים.

עדיאל:

ראית איך הוא התעצבן עליך?

מאיר:

הוא כזה שחקן חרא, רק חושב שהוא בניין או
מישהו.

עדיאל:

אני לא מבין איך אפשר בגלל כדורגל ככה לדבר.

(מאיר: חושב)

טוב זה כי אתה תמיד מנצח.

(שניהם צוחקים)
אבל אתה באמת תמיד מנצח. אתה צריך לשחק
בקבוצה, קבוצה.

עדיאל:

איזה קבוצה תגיד לי, על מה אתה מדבר?

עדיאל נעמד ומתבונן לכיוון השמש השוקעת. הוא מניח ידו על שיח
פרא ומקשיב לאיוושת הרוח בדממה שמסביב. לאחר רגע ארוך
הוא פונה לעבר מאיר,

עדיאל:

יאללה בוא אני רעב.

שניהם נעמדים ומתחילים ללכת.

מאיר:

וואלה אני קרוע מעייפות, חבל על הזמן...

תגיד מה עם נעמי? נראה לי חמה עליך זאתי, רק
מחכה שתעשה לה נעים...

עדיאל:

תראה, תראה ...

עדיאל מחווה לכיוון מערב, שם מתרחשת שקיעה מרהיבה שמאדימה את
השמיים.

מאיר:

כמו שהיה באפריקה (הוא מתחיל לשיר ועושה
תנועות עם האגן)

One love, one heart, lets get together and
...feel all right

עדיאל מתפוצץ מצחוק.

מאיר:

מה? מה אתה צוחק? מה?

(מתחיל לצחוק)

שניהם צוחקים צחוק מתגלגל עד שהם נרגעים.

מאיר:

מה מצחיק?

עדיאל:

איזה אפריקה, איזה, נולדת בסורוקה בכלל.

10. חוץ – רחוב השכונה – לילה.

עדיאל ומאיר מתקרבים מכיוון המגרש כשהם רואים את הקטנוע שכוב בין השיחים. שניהם ניגשים לקטנוע ובוחנים אותו.

עדיאל:

וואלה. מה זה הריח הזה? נראה לי יש עוד פיצה שם?

מאיר:

באימא שלי, תראה.

מאיר פותח את הארגז מאחורה ומוציא את הפיצה האחרונה.

עדיאל:

וואי, זה מאלוהים זה...

מאיר בוצע את הפיצה לשניים ושניהם מתחילים לאכול ברעבתנות. עוד הם אוכלים את שאריות הפיצה ומאחוריהם מגיחים שלומי ואבי, לבושים מדי כדורגל אחרי אימון. שלומי נותן מכה חזקה לראשו של מאיר ומטיח אותו לאדמה. אבי קופץ עליו בזמן ששלומי ניגש לעדיאל שעומד שם המום ומסטול.

שלומי:

מה חשבת שאני לא יעלה עליכם? כוס אמק,

שלומי מכה את עדיאל בחוזקה בבטנו. עדיאל מתקפל אל הקרקע ושלומי בועט בו כאשר הוא נשכב על האדמה.

שלומי:

פיצה אה? פיצה אתם רוצים? כושים מניאקים.

מאיר:

זה לא אני...

אבי:

מה זה? מה אתה אומר?

מאיר:

מצאנו את האופנוע פה, זה לא... אח, איי... זה לא אני.

בניגוד למאיר, עדיאל לא מוציא הגה מפיו. ורק מנסה להתגונן.

שלומי:

אז מי זה אם לא אתם, אה? מי לקח את האופנוע כוס של הרבאק שלכם.

אבי עוזב את מאיר ומצטרף לשלומי, שניהם בועטים בעדיאל.

אבי:

דבר יא מניאק, דבר, מי לקח, אה?

מאיר נעמד ומנסה למשוך אותם מעל עדיאל.

מאיר:

זה לא הוא, די, זה לא הוא, תעזוב!

שלומי:

אז מי? תגיד מי?

שלומי פונה אל מאיר ומכה אותו עד שהוא שוכב על הרצפה, אבי ניגש אליו ומושך אותו ממה שנראה כהתקף אמוק.

אבי:

די, עזוב, עזוב. העיקר שמצאנו את האופנוע. די נו.

שלומי ניגש לקטנוע ומרים אותו מהשיחים. הקטנוע במצב נורא. מאיר מתחיל להתרחק אך עדיאל נותר במקומו. שניהם זבי דם וחבולים.

עדיאל:

קודם שיגיד סליחה.

מאיר:

מה קרה לך משוגע, בוא כבר.

שלומי:

מה זה?

מאיר:

כלום, כלום. בוא עדיאל.

עדיאל:

שיגיד סליחה.

שלומי מתקרב לעדיאל באופן מאיים.

אבי:

בחייאת שלומי עזוב, אתה לא רואה שהם בסרט, מסטולים לגמרי, עזוב אותם. בוא הנה, מה קרה לחבר שלך, קח אותו מפה.

אבי מצד אחד ומאיר מהצד השני מפרידים ביניהם. מאיר גורר את עדיאל ואבי מחזיק את שלומי.

עדיאל:

אנחנו לא גנבים, אתה שומע?

שלומי:

לא אבל אתה כושי מנ-מניאק.

מאיר:

מה אתה עושה, עזוב אותנו.

לרגע שניהם עומדים, מתריסים, אחד מול השני עד שמאיר מושך את עדיאל
אתו ואבי ושלומי פונים לבחון את הטוסטוס.

אבי:

(בוחן את הטוסטוס) נראה לי מצב טוב.

שלומי:

ניקח אותו לחיים על הבוקר.

11. פנים – סלון של דימה – לילה.

ליל קיץ חם. דימה יושב ליד הפסנתר ומנגן. ניכר בנגינתו שהוא חלוד. **נטליה**
אמו, אישה כבת 40, שיופיה ניכר מבעד לפניה המוזנחות, יושבת על הספה
ומקשיבה לנגינתו, לידה, חבוקה, יושבת **אווה**, אחותו בת ה-10, ישנונית.
הדיאלוג ביניהם מתרחש ברוסית.

נטליה:

נורא יפה. אה אווה? אח שלך מנגן יפה נכון? אני
כל כך אוהבת את השיר הזה.

דימה:

בואי חמודה, אני ייקח אותך למיטה.

אווה:

תעשה לי סוסוני...

דימה:

בואי סוסוני...

אווה עולה על גבו של דימה והוא מוביל אותה לחדרה, נטליה מדליקה
סיגריה, נשכבת על הספה ומדליקה טלוויזיה.

13. פנים – סלון של דימה – לילה.

דימה נכנס לסלון ומתיישב ליד נטליה, שמזיזה את רגליה ומניחה אחת מהן
עליו.

נטליה:

אני כל-כך עייפה. יש לי בוקר מחר.

דימה:

עבדת ערב היום?

נטליה:

(מהנהנת) אני כל כך אוהבת לשמוע אותך מנגן,
אתה מנגן נורא יפה.

דימה:

זה אותו שיר כל הזמן.

נטליה:

שבוע שעבר, השכנה ממספר 3 חשבה שזה אני.
אמרתי לה, לא, זה בן שלי דימה...

דימה: (כועס)

למה אמרת לה את זה?!

נטליה:

למה לא? אני גאה בזה...

דימה:

שלא תגידי לאף אחד, את שומעת? לאף אחד. זה
רק מה שחסר לי.

נטליה:

אתה עוד ילד, גנצ'וק, חומד.

איפה היית היום, תגיד לי?

(דימה מביט בה בהפתעה)

סופי התקשרה.

דימה:

סופי התקשרה אליך? אני כבר אדבר אתה.

נטליה:

אתה לא תדבר עם אף אחד. איפה היית כל היום?

דימה:

היא לא הייתה צריכה להתקשר אלייך.

נטליה:

אני רוצה שתבטיח לי שתלך לבית ספר, זה חשוב
דימה שלי. רוצה להיות כמו אבא, כאן?

דימה:

אני לא יהיה כמוהו...

נטליה:

אם תמשיך לא ללכת לבית ספר...

דימה:

אני יהיה בסדר, אני חוסך כסף, אני אסע לגרמניה,
לייבגני, הוא יסדר לי ויזה, אני....

(נטליה צוחקת במרירות)

מה קרה? מה את צוחקת?

נטליה:

גרמניה. אתה עוד ילד...

רעש נשמע מהמדרגות ודפיקות על דלת הכניסה. דימה קם ממקומו, ניגש לדלת ופותח אותה. אל הדירה נכנס גבר, **ולדה**, גבר כבן 45.

ולדה:

למה סגור? מה פתאום נועלים את הדלת? מה זה פה?

הוא ניכנס פנימה ומתיישב/נשכב על הספה. בידו הוא מגשש ולוקח סיגריה, הוא מדליק את הסיגריה ונשען אחורנית, מניח יד על נטליה במעין חיבוק.

ולדה:

מה נשמע? בואי לאבא, נטליה שלי, בואי לאבא.

נטליה מושכת את כתפה ודוחפת את ידו שמגששת לכיוון חזה.

ולדה:

ילד, למה אתה לא ישן?

נטליה:

אתה צריך לישון, תראה איך שאתה ניראה, כמו...
כמו... כמו אבא שלך. איפה היית?

ולדה:

תסתמי את הפה ואל תדברי על אבא שלי.

נטליה:

ששש, הילדה ישנה.

ולדה:

"הילדה ישנה", (מקלל), זה כל מה שאכפת לך?
הילדים האלה. ומה אני, אה? איפה אני?

דימה:

אל תדבר לאימא ככה, אתה שומע.

ולדה: (צוחק)

את שומעת? ככה מדברים עם אבא? החינוך שלך...

דימה:

אתה מדבר? קודם תמצא עבודה.

ולדה קם מהספה ומתקרב לדימה בצורה מאיימת, מניף את ידו, נטליה נעמדת ביניהם, מגוננת על דימה.

ולדה:

תסתום את הפה! אתה תלמד אותי על החיים.

נטליה:

תשתקו שניכם, אתם שומעים, אתם מעירים את הילדה. לכו מפה.

ולדה:

תראי את הילד שלך איך גידלת אותו, איך הוא מדבר לאבא שלו.

נטליה:

די כבר, שניכם, לכו לישון.

ולדה חוזר לשרוץ על הספה, דימה ניגש לדלת ונועל כפכפים.

נטליה:

דימה לאן אתה הולך? כבר עשר בלילה, דימה.

דימה:

עצלן מחורבן זה מה שהוא, עצלן. (לוחש בעברית) איך את נותנת לו...

ולדה:

מה אתם לוחשים שם, אה? הארץ המחורבנת הזאת, חם פה.

נטליה: (לוחשת בעברית)

לאן אתה הולך, דימה? זה מאוחר. תקשיב לי, מחר אתה הולך למורה סופי. בשבילי, תעשה לי טובה.

(הוא לא עונה)

בשבילי... אני מבקשת.

דימה:

איך את יכולה, אה?

נטליה:

אל תחזור מאוחר.

דימה יוצא ויורד במדרגות.

ולדה:

שילך החרא הקטן, שילך, בואי הנה נטלוצ'קה שלי, בואי לאבא.

נטליה:

סע לאח שלך כבר, סע לגרמניה שלא נראה אותך יותר.

ולדה:

אני אסע, אני אומר שאני אסע ואת תתחנני שאני
יסדר לך לבוא.

איזה חום ...

14. חוץ – גג רב הקומות של עדיאל – לילה.

עדיאל, פניו חבולות, כיפה לראשו יושב על כיסא על הגג של רב הקומות שלו
שמשקיף על באר שבע. לידו יושב יונתן.

יונתן:

ככה ברכת לו?

עדיאל:

תפסיק כבר, לא ברחתי, נו. הוא בא עם חברים
שלו, מה יכולתי לעשות? רצתי כל כך מהר שהם,
לא היה להם סיכוי. וואי כבר עשר, אתה צריך
לישון.

יונתן:

לא, תספר לי, מה ראית?

עדיאל:

אני אספר לך מחר, כבר נורא מאוחר, אימא
תכעס...

יונתן:

לאימא לא אכפת, היא רק יושנת כל היום.

עדיאל:

אז תבטיח שאף מילה לאף אחד, אף מילה,
תבטיח.

יונתן:

אני מבטיח.

עדיאל:

לא סתם, תישבע לי, תישבע באלוקים.

יונתן:

לא, לא באלוקים, אסור. אסור באלוקים.

עדיאל:

אז תישבע בחיים שלי, עלי תישבע.

יונתן:

נישבע בחיים שלך, ספר לי, נו.

עדיאל:

אתה מכיר את האנטנה, המגדל החדש הזה
בהרים? אתה יודע זה שרואים מהמגרש...

יונתן:

הכחול הזה?

עדיאל:

זה לא אנטנה בכלל.

יונתן:

אז מה זה?

עדיאל:

זה טיל...

יונתן:

בהרים? איך יכול להיות, אין שומרים, אין חיילים,
לא יכול להיות.

עדיאל:

גם אני חשבתי ככה, אבל אז ראיתי שהשומר של
המרכז טניס, שם עין כל הזמן, וגם תחשוב, ככה
אף אחד לא חושד. אז טיפסתי על המגדל בלי
שהוא ראה אותי. אתה יודע איזה גובה זה?

יונתן:

אבל מה ראית?

עדיאל:

היה טיל בפנים, טיל ענקי בצבע כסף, הסתנוורת
מרוב שזה סנוור.

יונתן:

ואוו, באמת? תישבע. של מי הטיל?

עדיאל:

נישבע לך. מה של מי. זה של ישראל, זה הטיל
שלנו, עד לחלל הוא יכול להגיע.

יונתן:

ומי ייסע עליו? מי יהיה טייס?

עדיאל:

מה זאת אומרת מי, יונתן...

הם צוחקים ואז דממה משתררת ביניהם.

עדיאל:

יאללה בוא נרד, אתה צריך ללכת לישון.

שניהם קמים ויורדים בסולם מהגג.

14. פנים – חדר שינה של עדיאל ויונתן - לילה

עדיאל יושב על המיטה בזמן שיונתן לובש פיג'מה. יונתן נכנס למיטה ועדיאל מדליק תאורת לילה, קם והולך לכיוון הדלת.

עדיאל:

לילה טוב.

יונתן:

לילה טוב.

עדיאל יוצא מהחדר.

15. פנים – סלון משפחת בימרו – לילה.

עדיאל ניכנס לסלון. הבית מרוהט במינימום האפשרי, ספה, כורסא, טלוויזיה. רחל אימא שלו, שוכבת על הספה, מולה הטלוויזיה דולקת בווליום נמוך, מראה תוכנית בידור.

רחל:

עדיאל? תביא לי כוס מים.

הוא פותח ארון קיר ומוצא אותו ריק, הוא ניגש לכיור שמלא בכלים שניכר עליהם שנמצאים שם כמה זמן, ושוטף כוס. את הכוס הוא ממלא במים וניגש לאמו. היא מתיישבת, לוקחת ממנו את הכוס ושותה. היא מניחה את הכוס ונשכבת חזרה.

רחל:

יונתן ישן?

עדיאל:

ישן, כן.

שניהם מתבוננים בטלוויזיה בשתיקה, רחל נראית עייפה מאד.

עדיאל:

לקחת כדור?

(היא מהנהנת)

מרגישה יותר טוב?

(היא מהנהנת)

צריכה משהו?

רחל:

לא.

עדיאל קם, לוקח את הכוס לכיור וממלא אותה מים, ניגש חזרה ומניח אותה על השולחן. הוא ניגש לדלת הכניסה.

עדיאל:

אני אחזור עוד מעט.

רחל:

מחר תלך לבית ספר?

(הוא לא מגיב)

האישה הזאתי התקשרה. עדיאל אין לי כוח יותר, אתה צריך ללמוד, אתה לא יכול לשמוע מוסיקה כל היום ולהסתובב עם מאיר כל החיים. צריך ללמוד, תראה את אח שלך יוסף. למה אתה לא יכול להיות קצת כמוהו...

עדיאל:

לא חוזר לשיבה.

רחל:

אז לפחות תלמד, לא סתם.

(היא נאנחת)

לא סתם.

עדיאל:

בסדר אימא, בסדר. אני יוצא.

רחל:

אל תחזור מאוחר, אתה לוקח את יונתן לבית ספר מחר, יש לי תור לרופא על הבוקר.

עדיאל:

לילה טוב.

הוא מעיף מבט אחרון, אמו חזרה לבהות בטלויזיה, כאשר הוא יוצא מהדלת הוא מוריד את הכיפה מהראש ומכניס אותה לכיס.

16. חוץ – הברזלים מחוץ לקניון אביה – לילה.

חבורה של נערים אתיופים, ביניהם מאיר, יהודה ואחרים ממשחק הכדורגל, יושבים ועומדים ליד ועל הברזלים והספסל מחוץ לפתח של הקניון. עדיאל מגיע. יהודה ניגש ובודק את פניו החבולות של עדיאל.

יהודה:

וואי, וואי, נראה לי מישהו חטף פה מכות, חבל על הזמן. מה קרה מאיר, הפקרת את חבר שלך?

עדיאל דוחף את הידיים שלו ממנו.

מאיר:

איזה, אמרתי לך חטפתי, אבי דפק לי את הצורה.

עדיאל:

למה לא נכנסים?

יהודה:

הרוסי המניאק! לא נותן.

מאחוריהם, השומר של הקניון, רומן, גבר כבן 50, מתקרב.

שומר:

למי אתה קורא מניאק? עכשיו זין תיכנסו.

עדיאל:

למה מניאק, יהודה, מה יש לך?

יהודה:

כאילו שהיית נותן לנו. עזוב אותך, סתם, חרא של בן אדם.

רומן:

עכשיו גם ביום עם אימא שלך לא תיכנסו...

תוך כדי דיבור, רומן מנסה להתקרב ולתפוס את יהודה, שבורח ממנו. עדיאל ומאיר עוצרים את רומן.

יהודה:

אל תדבר על אימא שלי ככה, יא מניאק.

עדיאל:

תירגע רומן, תירגע. יהודה סתום את הפה ולך מפה, בוא, בוא רגע רומן.

עדיאל מניח יד על הכתף של רומן ומוביל אותו חזרה לפתח הקניון.

עדיאל:

עזוב אותו, ילד קטן, מפגר, עזוב אותו. הנה קח...

עדיאל מוציא קופסת סיגריות ומציע לרומן סיגריה. רומן חוכך בדעתו.

רומן:

זה חרא קטן, זה.

עדיאל:

אני יודע, אני יודע, עזוב אותך ממנו.

תגיד הם בפנים?

רומן מהנהן בראשו ולוקח חופן סיגריות.

רומן:

ממזמן. שאלה עליך.

(הוא מדליק סיגריה)
אבל בלי יהודה. ובלי בלאגן.

17. פנים – קניין אביה – לילה.

החבורה נכנסת פנימה ברעש. הם מסתובבים בקומת חנויות הבגדים בין הדוכנים והחנויות מזינים את עיניהם, נוגעים, ממששים, מסתלבטים. לבסוף הם יורדים לקומת האוכל. מאיר ניגש ליציאת החירום באחורי הקניון ופותח את הדלת. בחוץ מחכה יהודה.

יהודה:

מה לקח לכם כל כך הרבה זמן?

18. פנים – מטבח – לילה.

בסלון יושב גבר כבן 50, אשר, שצופה בחדשות בווליום גבוה. ליד השולחן במטבח יושבים איריס, עומדת ומכינה קפה, סיוון, ילדה כבת 12 ואיציק, 20, יושבים לשולחן. ומולם עומד, שעון על משטח העבודה – שלומי. הם שותים תה ואוכלים עוגיות.

איציק:

ואת, איך את?

שלומי:

היא בסדר.

איציק:

מה קרה, אימא לא יכולה לענות?

איריס:

תפסיקו אתם, די כבר. איציק, אולי תחזור?

איציק:

אין סיכוי, אני בסדר אל תדאגי לי. איך בית ספר סיוון?

סיוון:

בסדר.

שלומי:

פתאום אתה מתעניין.

איציק:

שלומי, חאלס כבר.

איריס:

סיוון, לכי למיטה, איציק יבוא להגיד לך לילה טוב.

סיוון:

אבל תבוא, כן?

איציק:

בטח שאני יבוא, יאללה לכי.

סיוון קמה, נותנת נשיקה לאימה ויוצאת מהמטבח לכיוון החדר.

אשר:

את לא אומרת לילה טוב לאבא, סיוונוש?

סיוון מעיפה מבט לאימה ואז ניגשת לאשר שמחבק ומנשק אותה ושולח אותה לחדר.

איציק:

ממתי הוא אבא שלה, אה?

אשר:

ממתי שאתה לא אח שלה, זה ממתי.

איציק:

בוא הנה אתה, תיזהר אני אומר לך....

איריס:

איציק אני מבקשת, די, מספיק.

איציק:

יש לה רק אבא אחד. מה זה פה? ואתה שומע ולא אומר כלום?

שלומי:

ואתה בא הנה ועושה אבו עלי כאילו מי שישמע.

איריס:

די כבר שניכם.

אשר:

זה הבית שלי אל תישכח את זה פושע קטן.

איציק קם ואיריס מניחה יד על ידו, עוצרת בעדו. הוא נעמד ליד שלומי.

אשר:

יאללה, יאללה.

איציק:

איך הכדורגל, אתה מנסה את הפועל השנה?

שלומי:

אולי, לא יודע.

איריס:

אולי תגיד לו איציק, שיפסיק, שילמד, רק כדורגל יש לו בראש.

שלומי:

אימא, די כבר.

איציק:

מה, הפסיק ללמוד?

איריס:

הולך לבית ספר, אבל לא עושה כלום.

שלומי:

מה את רוצה? שאני ילמד חרטות? למה מה קרה?

איציק: (מחייך)

מה, זה לא מקצוע?

שלומי:

תפסיק אתה, גם מתחיל איתי? נראה, נראה אתכם כשאני ישחק מקצועני.

לאן נעלמת? ככה שבועיים בלי לשמוע ממך, מתי אתה חוזר?

איציק:

עזוב, עזוב.

איציק מוציא מהכיס חבילת שטרות ומניח אותם בכף ידה של איריס. היא חופנת אותם בידה.

איריס:

לך תגיד לילה טוב לסיוון, היא מתגעגעת.

איציק מהנהן ויוצא מהמטבח לכיוון חדר השינה. שלומי ניגש ומתיישב מול איריס.

21. פנים – קניון אביה – לילה.

חבורת הילדים יושבים ועומדים עם ילדים אחרים ולקוחות בקומת האוכל של הקניון. אליהם הצטרפו בנות, חלקן היו נוכחות במשחק הכדורגל אחר הצהרים, חלקן לא מוכרות. הם משתוללים וזורקים ניירות אחד על השני כשכולם יושבים מסביב לכמה כוסות קולה. נעמי ועדיאל עומדים במרחק מהם, בתוך אחד הכוכים של חנות סגורה, הם מתנשקים ומתגפפים. נעמי

עדיין לובשת את חצאית בית הספר. עדיאל מנסה להכניס את ידו מתחת לחולצה של נעמי אך היא דוחפת את ידו.

עדיאל:

יאללה כבר את...

הם נפרדים מחיבוקם ונשענים כנגד הקיר. שותקים.

נעמי:

אתה אוהב אותי?

עדיאל:

בטח, מה זה, מה את חושבת?

נעמי:

אז מה אתה רוצה ממני, אם אבא שלי יגלה הוא אולי יהרוג אותך, אבל ירצח אותי.

עדיאל:

את אוהבת אותי?

נעמי:

זה לא לעניין.

עדיאל:

בטח לעניין. אם היית באמת אוהבת...

נעמי:

יאללה, יאללה עדי, מספיק.

שתיקה.

עדיאל:

אבל את הבטחת, את אמרת, אנחנו חברים כבר איזה ארבע חודשים.

נעמי:

זה לא קשור.

עדיאל:

קשור, בטח קשור. (שתיקה)

הנה תראי את יעקב ועדנה.

נעמי:

מה יעקב ועדנה? מה כבר יעקב אמר לך?

(צוחקת)

תגיד ליעקב שלא יפתח את הפה שלו יותר מדי. אני
כבר אדבר איתה...

עדיאל:

עזבי, עזבי את יעקב...

נעמי:

מה אתה מסתלבט עלי?

עדיאל:

אז מה עם שרית ו...?

נעמי:

שרית?! אתה רוצה שאני גם יילך עם כולם כמוה?
שרית עלייק, לך, לך אליה אתה.

עדיאל:

יאללה את, מה קרה לך היום. (שתיקה ארוכה)
(בטון מתחנחן) את באה מחר?

נעמי:

אני לא יודעת.

נראה. אם אבא שלי ירשה לי.

עדיאל:

איזה ילדה קטנה. תבואי, יהיה סבבה בצ'יקה.

נעמי:

אבא שלי לא אוהב שאני יוצאת אחרי קידוש.

עדיאל:

אבל כולם הולכים. (שתיקה)

נעמי:

אולי... נדבר מחר.

היא מחייכת ועדיאל מחייך בחזרה, הם מתקרבים וחוזרים להתגפף. המנהל
של אחת המסעדות רודף אחרי חלק מהילדים שמתגרים בו וזורקים עליו
ניירות וכוסות ריקות.

22. חוץ – פיצרייה הגשר – בוקר.

שלומי עומד מחוץ לפיצרייה, שעת בוקר, תיק בית הספר על כתפו והטוסטוס
לידו.

שלומי:

חיים! חיים!

לאחר רגע קצר חיים יוצא מהחנות, הוא מסתיר את עיניו. הוא מתקרב לאיטו
לשלומי תוך כדי דיבור כששלומי נסוג קצת.

חיים:

איפה מצאת אותו?

שלומי:

מחוץ לבלוק שלנו... בגינה... זרוק.

חיים:

לא הוא לא נראה טוב... מי לקח אותו?

שלומי:

חשבתו זה האתיופים, אבל אני לא בטוח כבר.

חיים בתנועה פתאומית תופס את עורפו של שלומי וחונק אותו.

שלומי:

מה אתה עושה?

חיים:

אז מה, פתאום אתה צריך את המקום הזה, אה?

מה תעשה לי עכשיו, דבר, מה?

חיים מטיח את שלומי למדרכה ומתיישב עליו. הוא מחזיק את ידיו מתחת
לברכיו, ואוחז בראשו. שלומי מאדים, מתקשה לנשום ובעיקר זועם, עיניו
רושפות ודמעות של כעס זולגות מהן.

שלומי:

תעזוב אותי, תעזוב.

חיים:

אתה תעשה לי ביקור? אתה? יא עבריינין צעצוע,

אותך, ואת אח שלך... מי גבר עכשיו, אה...

שלומי:

תביא לי את הכסף... בן... זונה...

חיים:

את מה? אני לא שומע, מה קרה נחנקת?

שלומי:

חודש משכורת... מניאק...

מספר נשים שעורכות את הקניות בכיכר, נעצרות לידם.

אישה א':

מה קרה לך, איש מבוגר מרביץ לילד? תתבייש.

אישה ב':

השתגעת, רד ממנו.

אישה א':

מי זה שם? הקטן של איריס זה, מי זה, שלומי? רד ממנו.

מהפיצרייה מגיחה אישה כבת 40, **אסתר**, היא מתקרבת אל ההתקהלות ואישה ב' צועקת לה,

אישה ב':

אסתר, אח שלך השתגע.

אסתר:

חיים! חיים מה אתה עושה, חיים!

היא מושכת את חיים מעל שלומי ודוחפת אותו לכיוון הפיצרייה והרחק משלומי.

חיים:

תראי מה הוא עשה לאופנוע, תראי.

אסתר:

איזה אופנוע איזה? השתגעת, זה ילד זה.

(לשלומי)

לך מפה. אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק?

שלומי:

בן זונה...

חיים:

אני יראה לך...

אסתר:

שמור על הפה שלך ילד. חיים! לך לחנות.

(היא דוחפת את שלומי.)

ואתה, לך מפה עכשיו. מה אתם מסתכלים? יאללה

נגמרה ההצגה, לכו הביתה, לכו, להתפזר.

שלומי קם, מנער את בגדיו ואוסף את התיק, הוא מתחיל להתרחק והקהל מתפזר לאיטו. אסתר דוחפת את חיים שדוחף את הקטנוע חזרה לכיוון הפיצרייה.

אסתר:

מרביץ לילדים, מה קרה לך אתה? רוצה שיעצרו

אותך עוד פעם?

שלומי מעיף מבט אחרון, עיניו דומעות מהעלבון, הוא מנגב את עיניו מסתובב והולך.

23. פנים – מסדרון מול חדר יועצת בית ספר – יום.

בחדר ההמתנה על כורסאות נפרדות יושבים עדיאל ודימה בדממה. ברקע המולת בית ספר.

דימה:

אתה דתי?

עדיאל:

לא.

דימה:

אז למה הכיפה?

עדיאל:

סתם...

דימה:

מה זה סתם? סתם אתה שם את זה על הראש?

עדיאל:

הייתי בבית ספר דתי לפני שבאתי להנה.

דימה:

אז אתה מאמין באלוהים?

עדיאל:

כן... לא יודע... כן אבל לא כמו... אני ראסטה, אז זה אלוהים אחר, זה ג'אה, זאת אומרת לא ממש אחר, אותו דבר, אבל קצת אחר.

דימה:

הסתבכת אה?

עדיאל:

לא, מה פתאום, ג'אה, הוא כזה בעד שלום, אהבה.

דימה:

אז אתה לא יהודי?

עדיאל:

למה אתה מדבר ככה? אני יהודי לפחות כמוך.

דימה:

אני לא יהודי.

עדיאל:
אימא שלך יהודיה?

דימה:

כן.

עדיאל:
אז אתה יהודי.

דימה: (חושב קצת)
אין, אין אלוהים.

עדיאל מסתכל בו בתמיהה, הדלת נפתחת ובחורה כבת 40, סופי, יוצאת החוצה.

סופי:

כנסו.

24. פנים – חדר יועצת בית ספר – יום.

סופי מתיישבת מאחורי שולחן הכתיבה שלה. יחד אתה בחדר נמצא גבר, **מתן**. הוא לבוש בגדי ספורט ונעלי ריצה. על החולצה מודפס – 'עמותת גשר – קבוצת הכדורגל אביבי באר-שבע'. הנערים מתיישבים מול שניהם.

סופי:

לפני שציפי קוראת לכם על מנת למצות את הליכי הגירוש מבית הספר, רציתי לדבר עם שניכם ביחד כיוון ש... אתם מודעים למצב, שניכם לא מגיעים לבית ספר באופן סדיר...

דימה:

למה? אני הייתי השבוע...

סופי:

אל תפריע דימה. לא נראה לי שאתם מודעים לחומרת הסיטואציה. לומר שזו ההזדמנות האחרונה תהיה אמירה עדינה מדי. ביקשתי ממתן, כמי שמכיר את שניכם ברמה כזו או אחרת לנסות לעזור. מתן?

דימה:

יש לי הערת ביניים...

סופי:

כן, דימה...

דימה:

אני רק רוצה שהפרוטוקול יראה שאני לא יודע
לשחק כדורגל, אני בכלל לא..

מתן:

... טוב שמענו אותך. עכשיו אתה תקשיב לי לשם
שינוי. תקשיבו לי טוב... מעכשיו, אתם באחריות!
אתם מגיעים כל יום לבית ספר ומתייצבים אצלי,
בסוף היום אתם שוב אצלי שאני אראה את הפנים
היפות שלכם. אחרי הצהרים אתם מגיעים למתנ"ס
לאימון. אבל אתם חייבים לעמוד בכללים, פעם
אחת אתם לא מגיעים לבית ספר, מפספסים
אימון... הלך עליכם.

דימה:

אני יכול להגיד משהו?

מתן:

נו, דבר...

דימה:

אם את תבדקי בפרוטוקול שלך את תיראי שאני
כבר אמרתי שאני לא רוצה לשחק כדורגל...

סופי:

...דימה, אין פה פרוטוקול. מה שיש פה זה שני
שבילים, האחד מוביל למתן, השני החוצה. הבחירה
שלך.

מתן:

אנחנו כבר נמצא לך תפקיד אל תדאג. עדיאל?

עדיאל:

מה אתה רוצה ממני? אני כבר משחק אצלך...

מתן:

משחק?! אתה משחק?! שבועיים כבר לא ראיתי
אותך באימון!

עדיאל:

הילדים שם גדולים ממני, לא מוסרים.

מתן:

לא מוסרים לך תבוא אליי, זה לא סיבה לא להגיע.
(דממה)

מה אתם מחליטים?

עדיאל:

מוותרים על הכל?

מתן:

רק אם אתם עומדים בתנאים.

עדיאל:

בסדר.

סופי:

דימה? (דממה)

דימה:

רק תזכרו שאני לא יודע לשחק כדורגל.

סופי:

טוב מאד.

מתן:

היום בשעה שלוש במגרש ב'.

עדיאל:

אבל יום שישי היום...

מתן:

אל תדאג תהיה בזמן לבית כנסת, יאללה החוצה.

סופי:

דימה תישאר פה רק רגע.

עדיאל ומתן יוצאים מהחדר וסופי קמה ומלווה את עדיאל החוצה. הם נעמדים מחוץ לדלת.

סופי:

מה עם אימא?

עדיאל:

בסדר.

סופי:

הסתדר עם הרופא?

עדיאל:

אני חושב.

סופי:

עדיאל, אתה יודע שאתה תמיד יכול לבוא לדבר...

עדיאל משפיל מבטו.

סופי:

לך לכיתה.

עדיאל פונה והולך וסופי נכנסת לחדרה. השיחה עוברת לרוסית.

דימה:

אמרת שלא תדברי עם אימא שלי.

סופי:

לא ראיתי אותך כל השבוע. (שתיקה)

אימא אמרה לי שחזרת לנגן, זה נכון?

דימה:

אני לא יודע מה את מדברת.

סופי:

הסכמנו שזה יהיה ממש טוב שתנגן בטקס יום

הזיכרון, והיא...

דימה:

מה אמרת לה את זה...אין, אני לא... לא מנגן...

סופי:

היא דווקא נורא שמחה. היא אמרה שאתה מנגן את

'הרעות' נורא יפה. הבטחתי לה שתנגן את זה

בטקס.

דימה:

איך אמרת דבר כזה?...

אני יכול ללכת עכשיו?

(סופי: עוברת לעברית)

אורנה מארגנת את הטקס השנה, אמרתי לה

שתגיע לחזרות ביום ראשון.

דימה... אתה ילד אינטליגנטי, אימא שלך עובדת

קשה, זה יהיה מאד חבל אם... זו ההזדמנות

האחרונה שלך, יהיה לי קשה לשכנע את המנהלת

אם זה לא ילך.

דימה:

זה לא ילך...

דימה יוצא וטורק את הדלת מאחוריו.

מאחורי בניין בית הספר, בפינה מוסתרת בכוך אפל, יושבים קבוצה של בנים ובנות. הם נראים זרוקים, עם בקבוקי בירה וסיגריות. דימה מגיח מעבר לפינה, כולם מפנים ראשם אליו. נערה כבת – 16, קרן, ניגשת אליו. היא מחבקת אותו בהתלהבות, אך דימה נשאר קריר.

קרן:

דימה! כפארה מה העניינים?

(לוחשת באוזנו)

הבאת?

דימה דוחף אותה בגסות ומסתכל מסביב על הנוכחים. אחד מהנוכחים, נער כבן 16, גיא, קם בחשש ומתחיל להתרחק.

דימה:

שכחת להכין שיעורי בית?

גיא מגביר קצב, דימה מגיע אליו בכמה צעדים וגורר אותו הצידה בזרועו.

גיא:

מה העניינים אחי? חיפשתי אותך בבוקר... אמרו שאתה אצל המנהלת, חשבתי שמעיפים אותך...

דימה:

נו?

גיא:

אז חשבתי... לא סתם... כלום, אני רק חשבתי שאתה לא...

דימה:

שמה? שלא אכפת לי מהכסף יותר?

גיא:

לא, לא... שלא יהיה לך ראש להתעסק עם זה היום...

דימה שומר על חזות רגועה לחלוטין בעוד שגיא נראה מפוחד. דימה אוחז בצווארון חולצתו ומנער אותו.

דימה:

גיא. גיא. תקשיב לי, יש לי ראש ולא העיפו אותי ועכשיו אני רוצה כסף.

גיא:

דימה אין עליי כלום כרגע אבל...

דימה עוזב את הצווארון, נותן לו סטירה ומתחיל להפשיט את גיא מבגדיו.

גיא:

אח, אח, מה אתה עושה? דימה עזוב, אח.

דימה מפשיט אותו מהחולצה ומתחיל עם המכנס.

דימה:

אמרת שאין עליך כלום, אני בודק...

גי'א:

חכה, חכה רגע, דימה, רגע, רגע.

דימה עוצר. גי'א, מנוער כולו מוציא מהתיק שלו חבילת שטרות דימה חוטף לו את השטרות ומחזיר לו שטר אחד.

גי'א:

סגרנו על מאתיים.

דימה לא מתייחס ופונה לשאר החבר'ה.

דימה:

אתם חושבים שאני משחק משחקים? כי אני לא.
את הבא בתור אני חותך מאוזן לאוזן. אני לא חבר שלכם ולא אח שלכם.

הוא פונה ללכת. גי'א חוזר לחבורה מרוט. קרן הולכת אחריו.

קרן:

דימה, מה קרה לך היום? דימה חכה!

הוא עוצר ומסתכל עליה, היא מניחה עליו יד ומנשקת אותו.

קרן:

דימה חכה רגע.

הבאת לי?

דימה:

מה את צריכה?

קרן:

אתה יודע...

דימה מוציא שקית עם כדורים מהכיס האחורי של המכנסיים.

דימה:

איפה הכסף?

קרן מוציאה שטר כסף, דימה מעיץ בו מבט.

דימה:

זה הכל?

קרן:

נסתדר אחר כך כבר...

דימה נותן לה את השקית.

26. פנים – חדר הלבשה, מתנ"ס ד' – יום.

בחדר קטן עם ספסלים צמודים לקירות עומדים ויושבים חבורת נערים כ- 10 במספר. הם נועלים נעלי כדורגל ומחליפים בגדים למדי ספורט. ביניהם שלומי ואבי. שלומי נועל את נעלי הספורט, האווירה היא של המולת נערים בסוף יום לימודים. אל החדר נכנס מתן ומאחוריו דימה ועדיאל.

אלדד:

מתן, מה זה אימון ביום שישי, למה מה קרה
מלחמה?

מתן:

יש לך בעיה עם זה, אלדד? לא, כי אם כן אז אתה
יכול ללכת הביתה, לעשות קידוש... שקט, אתם
מכירים את עדיאל. (לחשים ומבטים כלפיי שלומי)
רבתי! נסגרו דברים לגבי טורניר יום העצמאות
שבוע הבא.

(הפוגה, הוא בוחן את פרצופי הנערים שממתינים
למוצא פיו)

אתמול נסגר סופית שהקבוצה שתחכה בגמר
תהיה... הנוער של הפועל באר-שבע, בהדרכת ג'קי
דקל.

(קולות התפעלות ושמחה)

אני דיברתי עם ג'קי והוא אמר לי בפרוש שהוא
יהיה שם ויפתח את העיניים שלו טוב, טוב.

שלומי:

בשביל זה אתה מביא לנו את שני אלו?

מתן:

שלומי, כשאני יבקש אתה תדבר, ברור? עכשיו,
כמו שאני מבין את זה, ואולי מישהו ירצה לתקן
אותי, אבל כדי להרשים צריך קודם כל ומעל לכל
לנצח. ואנחנו נעשה הכל כדי לנצח.

שלומי:

אני חושב שבתור הקפטן אני מדבר בשם כולם
כשאני אומר שאנחנו לא צריכים את האתיופי פה.
הוא כבר לא בא ים של זמן.

מתן:

עדיאל, גש לשבת. אז יש לי חדשות בשבילך,
קפטן, קוראים לו עדיאל. וכדאי מאד שלא רק
שהוא יתאקלם, אלא שגם ימסרו לו וידאגו לו.
עשר הקפות חימום, יאללה, תעופו.

מתן יוצא מהחדר והנערים בעקבותיו. אבי זורק חולצה בכוח לחזה של
עדיאל.

27. חוץ – מגרש אימונים, מתנ"ס ד' – יום.

הנערים משחקים 5 על 5 על מגרש הבלטות של המתנ"ס, עדיאל משחק עם
ההרכב השני נגד הקבוצה של שלומי. במהלך המשחק שחקני הקבוצה
היריבה מתייחסים לעדיאל בגסות, מפילים אותו ובוועטים בו בשעה שהוא
מלהטט בכדור. הקבוצה שלו, לא משתפת אותו. דימה מוציא סיגריה.

מתן:

הלו, הלו, מה קרה?

דימה מחזיר את הסיגריה לכיס.

דימה:

תגיד, בשביל מה אני פה?

מתן:

אתה? אתה אחראי לכל המנהלה של הקבוצה.
אתה מביא מים, מנקה את החדר הלבשה, מסדר
כדורים ושערים. בקיצור כל מה שאני לא רוצה
לעשות.

דימה מסתובב והולך. מתן מוציא טלפון נייד מהכיס.

מתן:

איו בעיה, דימה, טלפון אחד לסופי, משמה לאימא
שלך וסגרנו הבאסטה. אני רק מחכה להזדמנות, תן
לי סיבה אחת.

דימה מסתובב ומחייך.

דימה:

מה קרה לך, מתן, אני הולך להביא שתייה קרה,
תראה איזה חום פה...

מתן:
ושיהיה עם הרבה קרח.
אורן! אורן! תן וקח, נגיעה אחת, מנצ'סטר, יאללה!

28. פנים – חדר הלבשה מתנ"ס ד' – יום.

הנערים נכנסים לחדר ההלבשה. מתן עוצר את שלומי בכניסה הרחק מכולם.

מתן:
תקשיב לי טוב עכשיו. אם עדיאל לא מגיע לאימון
הבא אני מבטל את הטורניר.

שלומי:
אבל...

מתן:
הבנת אותי? אני נותן את המקום שלנו לפרוייקט ב-
ה'. ברור?

שלומי:
מה אני אחראי לאתיופי הזה?

מתן:
תמשיך ככה, גם אתה מחוץ לקבוצה. דיר בלק
שלומי. כדאי מאד שהוא יגיע למשחק אימון ביום
ראשון.

שלומי מצטרף לשאר הנערים שמחליפים בגדים.

מתן:
שימו לב כולם! הצלחתי לארגן ליום ראשון משחק
אימון עם 'ברום' מהליגה למקומות עבודה. תנוחו
טוב בשבת כי מעכשיו נגמרו המשחקים. יש
שאלות? שבת שלום.

29. חוץ – רחוב מחוץ למתנ"ס – יום.

עדיאל הולך ברגל הביתה, תוך כדי הוא שם את הכיפה על ראשו. דימה מגיע
משום מקום ומצטרף אליו.

דימה:
כואב?

ראיתי מה הם עשו לך...

עדיאל:
מה הם עשו? לא עשו כלום.

דימה:
עיוור מי שבוחר לא לראות.

אתה הולך לבית כנסת?

עדיאל:

לא.

דימה:
הכיפה חזרה לראש, חשבתי...

עדיאל:

תגיד, מה אתה רוצה ממני?

דימה:

כלום, לא רוצה ממך כלום. אתה רק לא צריך
לשתוק להם ככה, לבני זונות האלה.

עדיאל:

ככה זה בראסטה, רק אהבה תביא שלוה.

דימה:

תגיד לי, ראסטה שלך גם אומר, שמי שרוצה לזיין
אותך עדיף כבר לזיין אותו קודם? שמי שרוצה
להפוך אותך לעבד, לא שווה לשחק בשבילו
כדורגל.

עדיאל:

עבד? מי פה עבד? מה אתה מבין? אני מכיר אותך,
שלא תחשוב. ראיתי אותך בסוואטו בימי שישי מוכר
אקסטות וכאלה...

דימה עוצר ותופס את עדיאל בצווארון,

דימה:

תזהר איך שאתה מדבר, ומה שאתה מדבר, אה.

(עוזב את עדיאל)

מה אתה חושב שהם רוצים אותך בגלל שאתה יש
לך עיניים יפות? הם משתמשים וזורקים, אלה.

עדיאל:

ואתה מה? מוכר אקסטות בגלל העיניים היפות
שלי?

דימה נשאר נטוע במקומו בזמן שעדיאל ממשיך ללכת ומתרחק ממנו, אחרי
רגע הוא מתעשת,

דימה:

עבד, סתם עבד...

30. חוץ – כביש מחוץ לפיצוציית נון סטופ – לילה.

מאיר, עדיאל ויהודה, עומדים בתחנה לבושים יפה ליציאה. מהעבר השני של הרחוב מגיעות נעמי ואורית. הן לבושות בשמלות ארוכות וחולצות כפתורים ארוכות שרוול. הן מנשקות את הבנים לשלום.

יהודה:

כמה זמן צריך לחכות לכם?

אורית:

יאללה, יאללה, מי בקש ממך לחכות, יכולת ללכת.

יהודה:

תאמיני לי איך שאת נראית, הייתי הולך כבר.

נעמי:

בוא הנה תשמור על הפה שלך, מי אמר לך לבוא.

עדיאל:

טוב, חאלס מספיק. מחליפות פה או בסווטו?

נעמי:

למה מה קרה שנחליף במועדון?

יהודה:

אז יאללה כבר, עברו איזה מאה מוניות...

אורית:

טוב, רק נכנס פה מתחת לעמודים.

שתי הבנות הולכות לבניין הקרוב ונעלמות בחשכה.

32. פנים – מועדון לילה, רחבת ריקודים – לילה.

רחבת הריקודים של המועדון מלאה בצעירים, רובם ממוצא אתיופי. המוזיקה היא ערוב של רגאיי, ראפ ורגאמפין. בין הרוקדים גם עדיאל, מאיר והחברה ואתם הבנות שבינתיים החליפו את הלבוש הצנוע ובניגוד גמור לו, הן לבושות לבוש סקסי ורוקדות בין לבין עצמן כשהבנים רוקדים מסביבן. ליד הבר של המועדון מסתודד דימה עם אלכסיי, 23. הם מדברים ביניהם בצעקות ברוסית, שותים שתייה חריפה ומעשנים.

אלכסיי:

...תראה, תראה את זאת, את האימ-אימא שלה.

הייתי מזיין, תראה אותה.

הוא מסמן בראשו על חבורת בנות שרוקדות על במה.

דימה:
עזוב, עזוב, נשארו לך וורודים?

אלכסיי מהנהן ומוציא מהכיס שקית קטנה אותה הוא מעביר לדימה בתנועה דיסקרטית.

אלכסיי:
לא כמו הבנות שלנו, אה? תראה איך הן זזות... אני מכיר אותך, אתה בטח כבר זיינת חצי מהם...

שני נערים בני 18 ניגשים אליהם ומסתודדים אתם. כסף מחליף ידיים והנערים הולכים. דימה מסמן לאלכסיי שהוא הולך להסתובב קצת.

אלכסיי:
רק אל תישכח לראות אותי לפני שאני הולך, כן. יש לי עוד הפורום לבקר.

דימה:
אתה דואג יותר מדי, אלכסיי...

דימה חולף על פניו ואלכסיי תופס אותו בזרועו.
אלכסיי:

אל תיתן לוודקה לעלות לך לראש, אה?
דימה: (משתחרר מהאחיזה)
תירגע. יהיה בסדר.

דימה נפרד ממנו ונבלע בחשכת המועדון.

33. חוץ – סימטה מאחורי פיצה גוטה – לילה

שלומי מטפס על ארגזים ומגיע לחלון האחורי של הפיצריה, מוציא מברג, שובר את המנעול פותח את החלון ונכנס פנימה. שלומי נכנס וניגש ישר לאזעקה ומכניס את הקוד. הוא בודק את הקופה ומוצא אותה ריקה. לרגע הוא מסתובב כמו אריה בכלוב, לא ממש יודע מה לעשות כשלפתע, בפרץ של זעם, הוא מתחיל לשבור דברים, צלחות, כוסות, הוא הופך מדפים, שולחנות. הוא מגיע לשני הקטנועים שעומדים בתוך החנות והופך אותם, בועט, שובר את המראות, את הווינקרים לוקח סכין מטבח וחותר את הצמיגים.

34. פנים – מועדון סווטו, רחבת ריקודים – לילה.

במסדרון המוביל לשירותים, שעונים על הקיר באפילה נעמי ועדיאל. מאיר עובר לידם ומחליק לעדיאל כוסית וודקה, טופח לו על השכם וחוזר לרקוד.

עדיאל:

אחלה מוזיקה.

נעמי:

אתה חייב לשתות את זה, אתה?

עדיאל:

יאללה את, למה להרוס? סתם זה.

נעמי:

מה, אתה לא יכול ליהנות בלי? כמו כל הסטלנים
פה.

עדיאל:

מי שישמע אותך יחשוב צדיקה.

נעמי:

יש לך איזה בעיה?

עדיאל:

בעיה? איזה בעיה? אני דווקא נהנה, גם כולם פה
נהנים לראות אותך רוקדת ככה.

נעמי:

מה זה? מה זה? לא שמעתי אותך מתלונן.

עדיאל:

למה להתלונן? את נראית טוב. כולם אוהבים
להסתכל על כוסיות, לא?

נעמי:

לך, לך ממני.

נעמי פונה והולכת ממנו, נבלעת בחשכת המועדון.

עדיאל מסתובב והולך בעקבות נעמי. הוא מחפש אותה ברחבת הריקודים
וקולט אותה ליד היציאה, עומדת שם עם אורית, מולן עומדים שני גברים
צעירים ומבוססים כבני 22, ומדברים אתם. עדיאל מתקרב אליהם.

עדיאל:

הכל בסדר?

נעמי:

אמרתי לך שהחבר שלי פה.

איתן:

זה חבר שלך, זה?

ארז:

גם הוא יכול לבוא, אם הוא רוצה.

אורית:

לא זה בסדר.

איתן:

בטח, בטח בסדר. יאללה בואו.

הוא מניח את היד על הכתף של נעמי, עדיאל דוחף אותו בזמן שנעמי מנערת את כתפה.

עדיאל:

תוריד את הידיים שלך.

איתן:

תראה, תראה את זה, אתה חושב שיש לך ביצים?
אני יחתוך לך אותם...

שני שומרים ניגשים אליהם ומתחילים לדחוף אותם אל היציאה.

שומר:

בלי בלגנים, יאללה החוצה.

איתן:

בוא הנה, תזהר אתה! בוא הנה!

שומר:

איתן, תעשה רושם על ילדים קטנים בחוץ, תעוף.

35. חוץ – הכניסה של מועדון סווטו – לילה.

השומרים דוחפים את עדיאל, נעמי, אורית ושני הגברים החוצה.

איתן:

למה, למה לדחוף?

גבר ב':

בן זונה, רוסי מנייאק!

שומר:

תשמרו על הפה שלכם לפני שאני קורא למשטרה.

ואתם, בני כמה אתם ילדים? לכו הביתה, אה.

השומרים נכנסים פנימה, משאירים אותם בחוץ יחד עם חבורות נערים שמתגודדות בחוץ.

איתן:

תראה מה עשית עכשיו, יא חרא קטן.

גבר ב':

עכשיו אתם חייבות לבוא אתנו. יאללה, תחפף.

הוא דוחף את עדיאל הצידה ומושך את נעמי לכיוונו. עדיאל מזנק אליו, נעמד בינו לבין הבנות ומתחיל להיאבק עם גבר ב'.

אורית:

לא הולכות אתכם, תעזוב כבר!

איתן:

סתמי את הפה שלך. ואתה, אותך אני מזיין

עכשיו...

הוא מניף יד להכות את עדיאל, אלא שפתאום משום מקום נוחת עליו מקל עץ שמהמם אותו. דימה ואלכסיי עומדים מאחור. דימה מחזיק במקל ונותן עוד מכה שמשכיבה את איתן. ואז הוא פונה לשני ומאיים עליו עם המקל. לפני שהוא מספיק להנחית עליו מכה הבחור מסתובב ובורח. איתן מתרומם וחוטף מכה מאלכסיי.

עדיאל:

לא היית צריך...

דימה:

אה, כן, מה היית מזיין אותם לבד...

אלכסיי: (לנעמי)

בת כמה את?

דימה: (ברוסית)

עזוב, עזוב.

(בעברית)

קח אותם הביתה.

עדיאל מעיף בו מבט מודה, ויחד עם הבנות מתחיל ללכת לכיוון הכביש, אלכסיי ודימה מסתכלים עליהם.

אלכסיי:

חבל, הייתי מראה להם זין אוקראיני טוב.

הוא אוחז בפטמה של דימה וצובט עד כאב.

אלכסיי:

זה לא טוב לעסקים, סופרמן, אם אני שומע עוד

פעם שאתה מסתבך במכות... כנס חזרה.

דימה הולך לכיוון הכניסה ועובר את השומרים. אלכסיי מדליק סיגריה ומתבונן בעדיאל והבנות נעלמים.

עדיאל, נעמי ואורית הולכים על הכביש בדרך הביתה. עדיאל יורד לשיחים להשתין והבנות מחכות לו. המכונית הראשונה שעוברת מאיטה על סף עצירה וגבר כבן 60 נועץ בהן מבט. עדיאל מסיים להשתין ויוצא מהשיחים הגבר מביט בו, מאיץ ונעלם.

37א. חוץ - פיצרייה גוטה – יום.

ליד אחד משולחנות הפיצרייה יושבים אייל, בחור כבן 25, ואיציק. מולם עומד חיים. אייל אוכל משולש פיצה.

חיים:

עם כל הכבוד, זה שבע אלף שקל נזק. היית צריך לראות מה היה כאן... אתה יודע שאני תמיד משלם בזמן, תשאל את אבא שלך...

הבן זונה הקטן הזה...

איציק:

מאיפה לך שזה הוא בכלל?

חיים:

למה מי זה יכול להיות?

איציק:

חסרים אנשים שהרעלת אותם עם החרא שלך.

חיים:

אייל, בחייאת...

אייל מסיים לאכול. מנגב את האצבעות במפית ומדליק סיגריה, לוגם מכוס מיץ ונשען לאחור.

אייל:

שבע אלף?

חיים:

בערך, אני יודע... הפך לי מקררים, הרס שני טוסטוסים, צלחות, תנורים... יש לי יום עצמאות עוד יומיים...

אייל חושב. שליח מגיע רכוב על טוסטוס.

אייל:

כמה אתה משלם להם?

חיים:

בערך חמש עשרה שקל שעה פלוס טיפים.

אייל מכבה את הסיגריה בתוך הפיצה וקם. הוא מנגב את האצבעות שוב
במפית. איציק קם יחד אתו.

אייל:

מלא שמן...

(לאיציק) יום רביעי הוא פה. (לחיים) מסונג'ר עד
שהוא סוגר את החוב. שבע אלף.

חיים: (מאוכזב)

מה זה, ככה, אפילו לא תסגור אתו חשבון? למה
מה, כי הוא אח שלו?

איציק פונה אל חיים בתנועה מאיימת, אייל עוצר אותו.

איציק:

ס'אמק, מה אתה נותן לו לדבר אליך ככה.

אני רק שומע שאתה מרים עליו יד ויש לך עסק אתי
יא שמן מנייאק.

אייל: (לאיציק)

תירגע. לך לג'יפ!

(לחיים) שבע אלף, חמש עשרה שקל שעה.

אייל מצטרף לאיציק, שניהם הולכים לכיוון הג'יפ.

אייל:

כדאי מאד שהוא יהיה שם...

איציק:

חיים דפק לו מכות...

אייל:

אם הוא לא היה אח שלך כבר מזמן היה חוטף...
יום רביעי, כדאי מאד שיגיע, למה אם לא, גם אתה
כבר לא תעזור...

שניהם נכנסים לג'יפ.

39. חוץ – מגרש כדורגל, מקיף ו' – לילה.

מגרש הדשא של מקיף ו' צמוד למגרשי הכדורסל ומואר. במגרשי הכדורסל
משחקים ילדים מהשכונה. קבוצת אביבי באר-שבע מתיישבים על הטריבונה,
נועלים נעליים ומחליפים בגדים. עדיאל יושב בנפרד מהשאר. מתן מדבר עם

השופט. במרחק מה יושבים קבוצה של גברים לבושים תלבושת והכיתוב
'ברום' על החולצה. הם גדולים ונראים מאיימים.

אבי:

וואה עליינה, איזה גודל יש עליהם, הלך עלינו.

אורן:

תראה, תראה את השוער שלהם, איזה פחד?

אבי:

עזוב את השוער, תראה את זה, מה זה הגודל
הזה?

שלומי:

טוב חאלס, מה אתם, ילדים קטנים? זה שוער זה?
והשמן הזה, סטופר עלק? אני מקיף אותו איזה
עשר פעמים עד שהוא מבין מה קורה. מה יש לכם?
תירגעו...

41. חוץ – מגרש כדורגל, מקיף ו' – לילה.

המשחק נפתח על מגרש הדשא כשהשערים מסודרים על חצי אורך. מיד
'ברום' לוקחים את הכדור ובעזרת כוח פיזי מכניסים גול. אין ספק בנוגע
לעליונות על המגרש. בכל פעם שהכדור אצל אביבי ב"ש, המבוגרים לוקחים
אותו בעזרת כוח פיזי. שלומי היחיד שמנסה לעצור את הסחף, שאר הקבוצה
מלקקים את הפצעים.

שלומי:

שופט! מה זה המרפק הזה!

יריב א':

רוצה לאימא ילד?

שלומי:

לך תזדיין, יא מנייק!

שופט:

עוד מילה ואני מוציא אותך להתקרר.

מתן ניגש לקווים, עצבני,

מתן:

ברגר! תעזור בהגנה! ברגר! אורן מה קרה?! יאללה
תחזור, תחזור! שופט, מה קורה, מה זה?

שופט:

מתן, תחזור לטריבונה.

דימה מגיע עם השק על הכתף ומתיישב ליד הקבוצה.

עוד שער מובקע, הפעם, המגן הענק של 'ברום', נכנס עם הכדור לתוך השער ביחד עם אלדד, השוער. אלדד נשאר לשכב ומתן רץ למגרש.

מתן:

מה קרה לך אתה? חצי מהגודל שלך! אתם הורגים אותם!

השופט והשחקנים מפרידים בין מתן למגן היריב. מתן רץ לאלדד ששוכב על הרצפה. השופט שורק למחצית. הקבוצה מתגודדת ליד אלדד.

אלדד:

אני לא מרגיש את הרגליים שלי. ראית איך הוא עף עלי, אורן? התחרפנו לגמרי אלה, מה הם חושבים. אח, אח, אח, אל תזיז לי את היד, נראה לי שבור.

מתן:

לא שבור, אולי יצאה קצת מהמקום,

הנערים מתיישבים על הטריבונות, חבולים ופצועים.

מתן:

...דיברתי עם השופט ואתם, שיירגעו קצת, אבל זה לא תירוץ למה שהיה פה. אורן, אתה בלם לא? אז מה אתה עושה ליד שלומי?! אבי! ינעל רבק, אם הכדורים לא מגיעים אליך, זה אומר שהם תוקפים, אתה יורד להגנה, זה לא סן סירו פה! מה קרה לכם? קצת פיזי אז נשברים? היחיד שעוד משחק פה זה שלומי.

אשכנזי:

מה עם אלדד?

מתן:

מה אתו?! אם אתה היית מגן על השוער שלך אז הוא לא היה נפצע! בזיון, זה מה שזה...

אשכנזי:

טבח, זה מה שזה. בקצב הזה לא תישאר קבוצה.

מתן:

מפחד על הרגליים, אשכנזי? אל תדאג, תמשיך ככה לא תשחק נגד הנוער.

אשכנזי:

נמשיך ככה, אף אחד לא ישחק נגד הנוער...

אבי:
נגמור בסרוקה...

מתן:
אבי אתה בחוץ, עדיאל אתה במקומו...

אבי:
למה, למה אני? מה קרה לך אתה, לא קיבלתי
כדורים...

מתן:
אבי! מילה אחת, עוד מילה אחת. עדיאל, אני רוצה
לראות עזרה בהגנה. מכולם.

שלומי:
מה עם אלדד?

מתן:
מה עם אלדד? אלדד?

לכל אורך השיחה, אלדד יושב נאנק מכאבים בצד, מחזיק את הכתף.

אלדד:
מה אתה, עושה צחוק? בקושי נושם אני, מתן...

מתן:
טוב, חאלס, מספיק...
(חושב, מביט בכולם)
דימה...

דימה שהרגע הצטרף, עומד מעל הטריבונה, מעשן סיגריה.

מתן:
כבה את הסיגריה.

דימה דורך על הסיגריה ומתיישב.

מתן: (חושב)
דימה עולה שוער. אלדד תן לו את האפודה
והכפפות...

דימה:
מה זה?

מתן:
שמעת אותי טוב, יאללה אין זמן.

שלומי:

מה קרה לך אתה הוא לא יודע לשחק.

מתן:

פעם אחרונה שבדקתי אני הייתי המאמן פה.
קדימה אלדד למה אתה מחכה. דימה, דיר בלק
אנחנו מקבלים גולים.

דימה:

אני לא משחק...

אורן:

הוא גם לא התאמן אתנו...

מתן:

ממה שאני ראיתי עד עכשיו, אין קשר בין איך
שאתם משחקים לאימון. אני צריך מלחמה, לא
בכיינים. דימה, להילחם יודע? ללכת מכות?

דימה:

מכות אני יודע.

מתן:

יפה. אז תעשה מה שאתה יכול רק שהכדור לא
יכנס.

דימה:

(חוכך בדעתו לרגע) אין בעיה בוס.

הקבוצות מתייצבות למחצית שנייה. השופט שורק והמשחק מתחיל. שלומי
מתעלם מעדיאל ולא משתף אותו. הם עדיין עסוקים בהתגוננות, שלומי
מתקל, עדיאל מתקל אבל כשהם מתקיפים שלומי נמנע מלמסור לעדיאל
למרות הצעקות של מתן. מתן ניגש לקווים,

מתן:

אמרתי תמסור לעדיאל, אני יוציא אותך, שלומי.

שלומי עובר ליד מתן ומסנן,

שלומי:

בסדר!...

המשחק ממשיך, שלומי מאבד כדור ונשאר לשכב. עדיאל יורד לתיקול וזוכה
בכדור. עדיאל מעביר את שחקני היריבה ומשטה בהם. שלומי קם, רץ ומקבל
את הכדור מעדיאל, מול השער. גול. שלומי חוגג, עדיאל נשאר מרוחק. הכדור
אצל קובי שמוסר לעדיאל שמעביר שני שחקנים שמנסים להיכנס לו ברגליים.
עדיאל מוסר לשלומי שמחזיר לו, הוא מעביר את השוער. גול.

מתן:

ככה צריך, בדיוק, נגיעות, מנצ'סטר!

המשחק ממשיך, הם משחקים כקבוצה, החל מהנכונות להתאבד של דימה בשער, דרך ההגנה והתיקולים של שלומי ועד היכולת של עדיאל. הם משווים 5-5. המשחק מתחדש, ברום מתקיפים, החלוץ הגדול שלהם מגיע לבד מול דימה שבלי להסס קופץ, ספק עליו, ספק על הכדור כשבאותו זמן אורן וקובי נכנסים בו מאחור. הוא נופל לרצפה. המולת שחקנים מתרחשת כשהמבוגרים רוצים להרביץ לדימה. המשחק מתפוצץ.

42. חוץ – שכונה – לילה.

אבי, אורן קובי, אלישע ושלומי הולכים הביתה. אורן רץ מנופף בבקבוק שתייה ריק, כולם צוחקים.

אורן:

אין, אין, מי יכול עלינו עכשיו? תאמין לי, תביא את הנוער, את יובנטוס אנחנו מזיינים. איזה שוער, ינעל רבק, איזה שוער.

קובי:

אין לו אלוהים, זה.

אבי:

ראית איך מתן הלך מכות עם השוער שלהם? חבל על הזמן, איזה סרט. איפה, איפה הרוסי הזה?

עדיאל:

טוב, אני הולך פה.

כולם:

ביי, להתראות.

עדיאל פונה ללכת לכיוון שלו, הוא שם את הכיפה על הראש. שלומי מגביר צעדים אחריו. אבי מביט על שלומי ועדיאל בחשדנות.

שלומי:

עדיאל!

עדיאל נעצר ושלומי מצטרף אליו.

שלומי:

מה, הולך הביתה?

עדיאל:

כן.

שלומי:

ניסית פעם להבחן להפועל?

עדיאל:

לא.

שלומי:

למה?

עדיאל:

סתם.

שלומי:

מה, אתה לא רוצה להיות שחקן?

עדיאל:

לא. לא יודע.

שלומי:

אתה משחק טוב.

עדיאל שותק.

שלומי: (המשך)

שווה לך ללכת, נראה לי. אתה לא אוהב לשחק?

עדיאל:

אוהב, זה לא זה, זה כל המסביב, כשזה נהיה מקצועי, נראה לי קשה כזה. מפסיקים ליהנות...

שלומי:

מה לא נהנית היום?

עדיאל:

בסדר. זה רק ש... לא יודע...

שלומי:

עזוב אותך משטויות, חבל לך לפספס. אתה יודע כמה מרוויחים? ים כסף כדורגל.

עדיאל:

נראה אולי...

שלומי:

גם מתן חושב ככה. ג'קי דקל ייקח אותך ישר, בלי לחשוב בכלל.

שקט של מבוכה.

עדיאל:

לא לקחתי לך את האופנוע... רק את הפיצה מצאנו
שם...

שלומי:

אני יודע... אני ככה מקבל את הכפאר לפעמים...

אתה בא מחר?

עדיאל:

כן.

שלומי:

אז יאללה ביי.

עדיאל ממשיך לבד ושלומי מצטרף לשאר הקבוצה.

43. חוץ – רחוב בשכונה – לילה.

דימה מגיע לבניין המגורים שלו עדיין לבוש באפודת שוער. מאחורי אחד מעמודי התמיכה יוצא אלכסיי עם גבר נוסף, אדי, שמן וגבוה עם פנים רחבות ולחיים סמוקות שקופץ מולו בתנועה מבהילה. דימה נבהל. הדיאלוג מתנהל ברוסית.

אדי:

משטרה!

(צוחק)

דימה:

מה קורה, מה אתה עושה פה?

אלכסיי:

משחק כדורגל, דימה? לא ידעתי. יפה, מה זה שוער?

אדי: (ממשש את האפודה ומדבר לאלכסיי)

תראה, יפה, מרופד כזה. אתה יודע אני גם שיחקתי פעם. הייתי חלוץ, בנוער של דינמו.

דימה:

מה אתה רוצה?

אדי:

אוו.

אלכסיי:

ראית את זה? אתה לא מזמין אותנו לכוס קפה? נשב עם אימא ואבא, נדבר קצת פוליטיקה, אה?

אלכסיי מניח יד על הכתף של דימה שמנער את היד.

אדי:

אוו...

דימה:

מה קרה יא מפגר? זה כל מה שהפה שלך יכול להוציא?

אדי:

אני יזיין...

אלכסיי:

שקט שניכם. אתה יודע למה אני פה. החלטתי לבוא שלא תצטרך להגיע עד העיר.

דימה:

תכף אני יורד.

דימה נכנס לחדר המדרגות מעיף מבט עצבני על אדי.

43. פנים - חדר מדרגות – לילה.

דימה עולה במדרגות לביתו.

44. פנים – דירה של דימה – לילה.

דימה נכנס פנימה, אווה יושבת מול הטלוויזיה, הוא הולך בפרוזדור לחדרו. בדרך הוא שומע לחישות מחדר השינה של ההורים, הוא נעצר ליד הדלת הפתוחה בחריץ ומציץ פנימה. על המיטה יושבים נטליה וולדה, גבם מופנה לדלת. נטליה מחבקת את וולדה.

נטליה:

אתה תראה שיהיה בסדר...

ולדה:

איך בסדר? איך? כמה אפשר.

נטליה:

בשביל זה אני עובדת, בסוף יבוא משהו...

ולדה:

לא יבוא... לא יבוא...

נטליה:

אתה תראה, אתה תראה שיבוא...

ולדה:

אם רק הייתי יכול לנסוע לייבגניי...

נטליה: (עצבנית מרימה טון)
עזוב אותך מאח שלך, אתה חושב בגרמניה יותר
טוב? המשפחה שלך פה. אנחנו פה עכשיו, קח את
עצמך בידיים אי אפשר ככה יותר...

נטליה מרימה את הראש ומבטה נפגש בזה של דימה שמובך וממשיך ללכת
לחדרו.

45. פנים – חדר של דימה – לילה.

הוא ניגש ישר לארון ומוציא קופסה חבויה. מתוך הקופסה הוא מוציא חבילת
שטרות עבה ושם חלק ממנה בכיס שלו.

45א. פנים – סלון בית של דימה – לילה.

דימה יוצא מהחדר ונכנס לסלון שם ממתינה לו נטליה.

נטליה:

אתה בסדר?

דימה:

אני צריך ללכת.

נטליה:

לאן אתה הולך?

דימה:

תכף אני חוזר.

נטליה:

סופי התקשרה היום.

דימה:

מה היא רוצה, זאתי? הייתי בבית ספר.

נטליה:

כן, היא אמרה לי שהיית. היא התקשרה להזמין
אותי לטקס. אמרה שאתה תנגן.

דימה משפיל מבט, נטליה מאירה פניה.

נטליה:

אז זה נכון? מה תנגן? אווה יכולה לבוא?

דימה:

אני לא יודע... הרעות אולי...

נטליה:

חמוד שלי...

נטליה מחבקת את דימה.

דימה:

אני צריך ללכת רגע.

נטליה:

(לוחשת) יהיה בסדר אתה יודע...

דימה ניגש לדלת, פותח אותה ויוצא החוצה.

חוץ – רחוב בשכונה – לילה.

.46

דימה יוצא אל הרחוב שם ממתינים אלכסיי ואדי שעונים על מכונית שהרדיו בפנים מנגן בווליום. הוא מוציא את השטרות מהכיס ונותן אותם לאלכסיי. אלכסיי מחזיר לו כמה, דימה שם אותם בכיס.

אלכסיי:

תקנה משהו יפה לאימא שלך. יש לך עוד את הפלאפון?

(דימה מהנהן)

יש לי ביום רביעי מסיבת יום עצמאות במצפה. לפני זה, בצהריים יש לי משלוח שאני צריך אותך.

דימה:

אפשר לבוא למסיבה.

אלכסיי:

מה קרה? המצב לחוץ?

דימה:

אתה משלם כמו פעם קודמת?

אלכסיי:

תמיד.

דימה:

אז אני יבוא.

אדי:

גם משלוח גם מסיבה, מישהו פה צריך כסף.

דימה:

אין בעיה. מתי המשלוח?

אלכסיי:

משלוח באמצע היום כמו פעם שעברה, למסיבה
אני יוצא בעשר.

אדי:

מסיבה - מסיבה.

דימה:

זה כל מה שהוא יודע לעשות זה, לחזור עליך כמו
טייפ מקולקל?

אדי מנסה לתפוס אותו, דימה מתחמק.

אלכסיי:

הוא צודק, יא אידיוט. תירגע. יאללה לך הביתה ילד
לפני שאני משחרר את הבולדוג עליך.

דימה נעלם בחדר המדרגות.

47. א. פנים – מטבח עדיאל – יום.

יונתן מתיישב על כיסא ועדיאל ניגש להכין סנדוויצ'ים.

יונתן:

שיחקת היום?

עדיאל:

עם הקבוצה.

יונתן:

באמת? חזרת לקבוצה? ניצחתם, כמה הכנסת?

עדיאל:

חזרתי, חזרתי. ניגמר תיקו, אבל שחקנו נגד
הגדולים. במקיף ו'...

יונתן:

ומה, הכנסת גול?

עדיאל:

הכנסתי שלושה, ויש לנו שוער חדש, אתה מכיר
את הרוסי, מהשכונה ליד, דימה, שוער, שוער, לא
מפחד מכלום...

יונתן:

שלוש גולים... ואוו.

עדיאל:

היית צריך לראות את הגודל שלהם, בקושי רצים.
ביום רביעי אנחנו משחקים בטורניר יום העצמאות,
אם ננצח את ניצני ג', בגמר פוגשים את הנוער של
הפועל - באצטדיון.

יונתן:

באמת?! ואוו, במגרש של הפועל?

עדיאל:

כן. ואני יגיד לאימא שתביא אותך לראות.

יונתן:

אז מה, ייקחו אותך להפועל?

עדיאל:

אולי... אבל לא רק גם יהיו מהפנימייה בנתניה.

יונתן:

מה פנימייה? אתה רוצה ללכת עוד פעם לפנימייה?

עדיאל:

אל תפתח פה לשטן, רק אם אני יהיה טוב. זה
הבית ספר לכדורגל הכי טוב בארץ.

יונתן:

אבל אתה טוב. הכי טוב. אפילו מאיר אומר. מה
תעזוב אותנו עוד פעם?

עדיאל:

עזוב אל תחשוב על זה, אין סיכוי, הפועל יותר
נראה לי.

יונתן לא נראה משוכנע ומהרהר בנתונים החדשים. בזמן שעדיאל מניח את
הסנדוויצ'ים מולו.

עדיאל:

הם לא יקחו אותי, עליי, סגור. שים את זה בתיק.

48. חוץ – מגרש אימון מתנ"ס – אהה"צ.

הנערים משחקים חמש על חמש עם שלומי, עדיאל ודימה בשער, ניתן
להבחין שהם משחקים כקבוצה. ג'יפ מפואר עוצר ליד המגרש, מתוכו יוצא
איציק, ועוד גבר, אייל, שנראה כבן 25, לבוש בהידור. הם נשענים על קדמת

האוטו ומציתים סיגריה. מתן שורק במשרוקית. שלומי מעיף מבט לכיוונו של איציק.

מתן:

אסף, את הכדור. לפני שאתם הולכים אני רק רוצה כמה מילים. אתם מתחילים להראות כמו קבוצה, וזה טוב. אבל דיר בלק שלא יעלה לכם הפיפי לראש...

מתן:

חאלס, מספיק. מחר יום הזיכרון, אין אימון. יום רביעי, יום העצמאות, אתם מגיעים לאצטדיון בכוחות עצמכם...

שלומי:

אל תדאג, מתן.

אורן:

נזיין את החננות האלה.

מתן:

אני נראה לכם דואג. יאללה שחרור והביתה.

שלומי ואבי ניגשים לאיציק.

49. פנים – אוטו של אייל – ערב.

שלומי, אבי, דימה ועדיאל יושבים במושב האחורי של האוטו. מוזיקת טראנס רועשת מתנגנת מהטייפ. אייל מוציא סיגריה מגולגלת מקופסא מיוחדת מדליק ומעביר לאיציק. איציק, נוהג, עצבני מכדי לעשן ומעביר אחורה. דימה מחייך ולוקח את הג'וינט. רק עדיאל ודימה מעשנים, שלומי לא נוגע ואבי מסתכל עליו ומסרב גם הוא.

אייל:

אז מה? משחק נגד הנוער?

אבי:

נזיין אותם, אין להם סיכוי.

אייל:

וואלה. ומה אתה, כושי, מה אתה משחק?

שלומי:

למה, למה ככה?

עדיאל:

חלוץ.

אייל:
שווה משהו?

שלומי:
חבל לך על הזמן, זידאן זה.

אייל:
וואלה, סחה, והרוסי?

דימה:
הרוסי מסתלבט.

איציק:
נראה ככה, אתה.
תגידו איך אח שלי, אה? שחקן, שחקן, מה?

דימה:
אח שלך שחקן בן זונה. הקפטן, זה.

איציק:
כן, אה. יש לו פוטנציאל, לא סתם.

אייל:
טוב, עדני זה. לא סתם.
וואלה הכושי מוצץ כאילו כוס של בחורה, תירגע.
תביא, תביא את הסיגריה.

כולם פורצים בצחוק ממוסטל.
איציק: (לעצמו)
פוטנציאל יש לו...

בנסיעה הם חולפים על פני רחובות באר-שבע.

50. חוץ – רחוב בשכונה – ערב.

שלומי עומד מחוץ למכונת, איציק קורא לו מהאוטו, יוצא אליו ונעמד לידו.
איציק:

שלומי!

למה לא אמרת לי על חיים?

שלומי:

מה... על מה אתה מדבר?

איציק אוחז בחוזקה בעורפו של שלומי.
איציק:

אל תשחק אותה איתי, שלומי, למה לא סיפרת לי?
אה.

שלומי:

אח, איי, תעזוב... הביא לי מכות המנייק.

איציק:

מה חשבת? זה לא סתם, זה חיים. אתה חושב
שלו, הפיצה? יש בעיות אתו, אתה בא אליי, אתה
לא מביא לו ביקור ככה כי בא לך.

שלומי:

הייתי הורג את הבן זונה...

איציק סוטר לו. אייל יוצא מהאוטו, עצבני.

איציק:

סתום את הפה. פעם הבאה... הוא רוצה לראות
אותך, ביום רביעי...

שלומי:

אבל יש לי משחק...

איציק:

נראה לי אתה לא קולט, מחר יום הזיכרון, אין
עסקים, אבל ביום רביעי בבוקר - משמרת.

שלומי:

איציק בחיית, יש לי משחק...

איציק:

יאללה אתה והכדורגל שלך!

שלומי:

לא הולך.

אייל:

מה לא הולך! איציק כנס לאוטו...

איציק:

שלומי, תזכור מה אני אומר לך, יום רביעי בבוקר.

פעם הבאה תבוא אליי. עכשיו תעלה הביתה.
יאללה לך.

אייל ואיציק נכנסים לאוטו. שלומי ניגש לחלון.

שלומי:

בחיך איציק...

איציק:
תגיד תודה שאתה לא הולך לאכול מכות, רק
לעבוד.

לא נורא, גם ככה אימא לא אוהבת שאתה
בכדורגל.

אייל:
פעם הבאה תחשוב על האח שלך.

איציק שם גז ונוסע משם.

שלומי:
תחשוב אתה על האימא שלך יא מזדיין בתחת,
הומו מנייק... ס' אמו.

51. פנים – אולם טקסים, בית הספר – יום.

על במה מוגבהת באולם הטקסים של בית הספר התיכון עומדים פסנתר
ונערה. בחזית הבמה יש מיקרופון על מעמד והקהל יושב על כסאות, רובו
לבוש חולצות לבנות. בשורה הראשונה יושבים נכבדים ומורים, שאר הקהל
מורכב מתלמידים. על הבמה עומדת נערה ושרה.

52. חוץ – דלת אחורית, אולם טקסים – יום.

דימה מחזיק את הפלאפון ביד ומעשן סיגריה בעצבנות. מתוך האולם ניתן
לשמוע קולות דרך מערכת ההגברה. הוא מדבר בפלאפון ברוסית,
דימה:

הלו... מה קרה? איפה את? קרה משהו? איפה
אבא? אני בא... לא אני רוצה לבוא, לא אכפת לי
הטקס, אני רוצה לבוא. אז את באה? עוד 20
דקות בערך.... אז תבואי, אם לא, אני לא מנגן,
אימא... לא אכפת לי... טוב... בסדר... את בטוחה
שהכל בסדר? איפה אבא? ... בסדר... בסדר... או,
קיי... בסדר, ביי...

דימה סוגר את הטלפון ומוצץ את הסיגריה בעצבנות, מכבה ונכנס לתוך
האולם.

53. פנים – אולם טקסים, אחורי הבמה – יום.

באחורי הבמה מתארגנים נערים ונערות שמופיעים בטקס וניתן לשמוע דקלום
של מגש הכסף ואלוהים מרחם על ילדי הגן. דימה נכנס, מייד ניגשת אליו
סופי.

סופי:

הנה אתה, אורנה מחפשת אותך, לאן נעלמת?
דיברת עם אימא? דימה...

דימה:

מה את רוצה?

סופי:

היא אמרה שהיא תנסה להגיע, אני יגיד לאורנה
שתעלה אחרון, מייד אחרי המנהלת...

אורנה, מגיעה ונעמדת לידם וקוטעת את סופי.

אורנה:

איפה היית? אמרתי שאני רוצה את כל מי שמופיע,
חצי שעה לפני, לעזור...

סופי:

הוא היה עם מתן.

אורנה:

טוב שמישהו באמת טורח לומר לי.

סופי:

זה בסדר, דימה פה והכל יסתדר.

אורנה:

ככה לא מנהלים טקסים, את יודעת את זה טוב
מאד. איך הייתי אמורה לדעת איפה אתה?

דימה:

עכשיו אני פה, אז מה הבעיה שלך?

סופי:

דימה...

אורנה:

כדאי שתעשה משהו עם הגישה שלך.

סופי:

זו הייתה טעות שלי אורנה, אני לא אמרתי לך.

אורנה:

נו, נניח. אסתר, אסתר מה את עושה עם הזר
הזה? אני מבקשת שתחזירי את זה למקום.

אסתר:

אבל המורה נילי אמרה לי...

אורנה ניגשת לקבוצה של תלמידים שנאבקים עם פמוט ענק ועליו נר זיכרון.
(דימה: ברוסית)
מי היא חושבת שהיא, זאתי?

סופי:

אתה תהיה בסדר, דימה. לך, לך תראה אם אימא
שלך באה כבר.

דימה ניגש לאחורי הבמה להציץ. עוד אורנה מדברת והקול המתגבר של
צפירת צאת יום הזיכרון נשמעת ברקע. התזוזה וההמולה בחדר פוסקים
וכולם נעמדים דום ומשפילים ראשים. דימה מתבונן מבעד לחרך אל עבר
האולם.

54. פנים – אולם טקסים – יום.

באולם כולם נעמדים ומשפילים ראשים. בחלק האחורי עומדים בשורה אחת
חלק מהקבוצה ביחד עם מתן, ראשיהם מושפלים. אורן ואבי מסתכלים על
מתן שנראה רציני להחריד. משהו גורם להם לחייך אחד לשני. לאט, לאט,
צחוק מדבק אוחז בכולם למרות שהם מנסים לנשוף לחיים ושפתיים. מתן
שומע אותם ומסובב את ראשו, נועץ בהם מבט זועם. הוא מסתובב ועושה
תנועה של שחיטה עם ידו, אלא שבדיוק אז אורנה נועצת בו מבט חמור סבר.
מה שגורם להתפרצות צחוק דומם מצד הנערים.

55. פנים – אולם טקסים, אחורי הבמה – יום.

הצפירה דועכת ודימה, מאוכזב, מסתובב והולך לכיוון המסדרון.

56. פנים – מסדרון אולם טקסים – יום.

דימה מתחבא בכרך ומדליק סיגריה. סופי ואורנה יוצאות מהחדר והולכות
במסדרון, דימה מיד מכבה את הסיגריה ונצמד לקיר.
אורנה:

...זאת הפעם האחרונה שאני עושה לך טובה. הוא
לא טרח להגיע אפילו לחזרה אחת..

סופי:

יש דברים יותר חשובים מהטקס...

אורנה:

סליחה? יותר חשוב? זו בדיוק הגישה שגורמת לו
להתנהג ככה... בלי זיקה לארץ, ליהדות, אין בהם
שום רצון להשתלב. הטקס הוא רק טקס, אבל אלה
בדיוק הסמלים שיקרבו אותם למורשת...

הן נכנסות לתוך האולם מכיוון הקהל. דימה יוצא מהכוך ופונה ללכת החוצה כשמאחור נשמע קולו של מתן. שבדיוק יצא עם אבי ואורן למסדרון.
מתן:

...אני לא גמרתי אתכם, מה זה? ביום הזיכרון?
בצפירה? ליד השמות של 13 החללים שבית הספר
נתן למדינה?

(מבחין בדימה)
לאן אתה חושב שאתה הולך? אתה לא צריך לעלות
לבמה?

דימה: (מהסס, חושב)
עולה, עולה.

מתן:
קחו דוגמא מהשוער שלכם, והוא בכלל לא נולד
...פה.

דימה נכנס לאחורי הבמה.

57. פנים – אולם טקסים, תיכון מקיף ד' – יום.

על הבמה עומדת אישה כבת 55, ציפי, ובפנים חמורות סבר מסיימת להקריא שיר של יהודה עמיחי ומקפלת את דף הנייר.

ציפי:

תם הטקס. ועכשיו, רגע לפני שאנו פוצחים בחגיגות
יום העצמאות של מדינת ישראל, אני מבקשת
שכולנו נזכור את האנשים והנסיבות שבגללם אנחנו
יכולים להיות עם חופשי בארצו שחוגג יום עצמאות.
אני רוצה להזמין לבמה את אחד מתלמידינו לנגן
עבורנו את שיר הרעות, שהיה אהוב על גדול ראשי
ממשלותינו, אדם שסימל בחייו ובמותו את המשפט
האלמותי – "יפי הבלורית והתואר" – מר יצחק
רבין, זכרונו לברכה. לבמה יעלה דימה, עולה חדש
מהרפובליקות לשעבר של ברית המועצות, שמסמל
את התחדשות העם היהודי בארצו. דימה בבקשה.

דימה מגיח מאחורי הבמה וניגש לפסנתר. הוא מתיישב על הכיסא וקופא מול
מקשי הפסנתר. במשך רגע ארוך שמלווה בדממה הוא מתבונן במקשים.
הקהל מתחיל לזוז באי נוחות. אורנה מוציאה ראשה מאחורי הבמה ומעיפה
בו מבט נזעם. דימה מניח את ידיו על המקשים ומתחיל לנגן.

לרגע ארוך, הקהל נשאר המום, פעור פה. דימה מנגן אומנם את 'הרעות',
אלא שסגנון הנגינה מהיר וזועם, פאנקיסטי. דימה מטיח את ידיו על הפסנתר
בכעס, תנועות גופו מביעות זעם עצור. הקהל נועץ בו מבט המום, אף אחד
לא בטוח כיצד להגיב, הם מביטים אחד בשני. ציפי, המנהלת מביטה באורנה.
דימה מסיים בפתאומיות את קטע הנגינה, קם, באולם שוררת דממה, דימה
יורד מהבמה בהליכה זועמת ובלי להביט באף אחד. דימה יוצא למסדרון,
חולף על פניהם ההמומות של סופי ואורנה, לכיוון דלת היציאה.

אורנה:

אתה גמרת פה! עדיף שלא תחזור! לא בבית
ספרנו, חצוף!

דימה פורץ החוצה.

58. חוץ - קניון אביה – לילה

חבורת הנערים האתיופים יושבים ליד שולחנות המקדונלד, רובם עדיין
לבושים חולצות לבנות ומכנס כחול עם מדבקות 'יזכור' על הדש. עובד המקום
ניגש אליהם.

עובד:

המנהל אומר שאתם חייבים להזמין משהו אחרת
הוא יקרא לביטחון...

יהודה:

ככה הוא אמר? אז תגיד למנהל שאם הוא גבר
שייצא החוצה.

הוא זורק על הנער חבילת מפיות מגולגלת. ונער אחר יורק עליו דרך קשית
שתייה. עדיאל מגיע לוחץ ידיים לנערים עד שהוא מגיע למאיר.

יהודה:

תראה, תראה מי זה בא. מראדונה, עלייק.

עדיאל:

מה הסיפור שלך?

מאיר:

לא באת היום.

עדיאל:

היה טקס יום זיכרון, למה מה קרה?

מאיר:

היה משחק, יום שלישי היום...

עדיאל:

לא שכחתי, מה קרה לך, חשבתי לא יהיה כלום...

יהודה:

עזוב, עזוב אותך ממנו. זה, יש לו חברים פרנג'ים
עכשיו...

עדיאל:

מי דיבר אליך בכלל.

מאיר, ככה אתה מכיר אותי...

מאיר:

גם אתמול לא באת, לא ראיתי אותך מאז יום
שישי...

יהודה:

שגם אז נעלמת...

עדיאל:

נו חלאס לחפור.

יהודה נשען קדימה מחפש עימות.

עדיאל:

נו באימא שלך מאיר, אתה מכיר אותי, אני חייב
לשחק אתם, או שמעיפים אותי.

(מאיר: שותק, חושב)

לא יודע, נראה לי אכפת לך יותר מהפרנג'ים מאשר
מהאנשים שלך...

עדיאל:

ככה?

יהודה:

כן, ככה...

עדיאל מביט ביהודה בחוסר סבלנות גובל באיום.

עדיאל:

מאיר... ככה?

מאיר לא מגיב.

עדיאל:

(בתחינה) אז אתה לא בא מחר? (שתיקה) סחה...
הבנתי...

עדיאל מסתובב והולך.

יהודה:

שילך, זה, ס'אמו, שילך.

דממה. השניים נשארים לשבת בחוסר מעש עד שהעובד ניגש אליהם שוב.

עובד:

אתם מזמינים או שאני קורא לביטחון?

59. פנים – אצטדיון וסרמיל, חדר הלבשה – יום.

בתוך חדר ההלבשה נמצאים כל שחקני קבוצת אביבי באר-שבע, מחליפים בגדים, נועלים נעלי כדורגל ומתחממים, מתמתחים. אשכנזי מלטף את החרסינה על הקיר.

אסף:

באימא שלי, יש להם ג'קוזי שם.

אבי:

איזה ג'קוזי, איזה, זה אמבטיית פיזיותרפיה. בשביל פציעות וכאלה.

קובי:

עזוב אותך ראית את החדר טקטי? חבל על הזמן.

שלומי:

מישהו ראה את מתן?

ברגר:

מדבר עם ג'קי דקל בחוץ. יש למישהו מגני עצם?

קובי:

עוד פעם הלך לך לאיבוד?

ברגר:

לא איבדתי, שכחתי בבית. עדיאל, יש לך?

עדיאל:

לא אחי, תיקח ממי שלא משחק.

אבי:

כן, קח מאסף, זה רואה מגרש רק אם כולם פה נפצעים כולל מתן.

אסף:

יאללה, יאללה, מי שישמע, כאילו אתה משחק מאז שעדיאל חזר.

אבי:

שתוק, שתוק יא מנייק, לפחות אני מחליף ראשון.

שלומי:
חאלס כבר אתם, זה קבוצה זה, אף אחד לא
משחק לבד.

אבי:
אסף, אולי תעלה שוער, אה...

אורן:
וואלה, תגיד, שלומי, מי בשער?

שלומי:
מאיפה אני יודע. אלדד, מה קורה?

אלדד:
באימא שלי לא יודע. מתן אמר לי לבוא אבל עוד יש
לי כאבים.

אבי:
איך התחרפן זה, ועוד ביום הזיכרון.

אורן:
מה שתגיד, יודע לנגן המנייק הרוסי הזה.

דימה:
למי אתה קורא מנייק?

61. פנים – חדר הלבשה, אצטדיון וסרמיל – יום.

הנערים מתגודדים מסביב לדימה.

עדיאל:
...דיברת עם מתן?

דימה:
מה יש לי להגיד לו?

ברגר:
מה, ייתן לך לשחק?

דימה:
אני בקבוצה לא?

עדיאל:
אז דיברת איתו?

מתן נכנס לחדר הלבשה.

מתן:
מי דיבר עם מי...

(ואז מבחין בדימה)
מה אתה עושה פה?

שלומי:

אלדד עוד פצוע...

מתן:

אני דיברתי אתך? מה אתה עושה פה?

דימה:

יש משחק, לא?

מתן חושב בזמן שכולם מסתכלים עליו.

מתן:

מה אתם מסתכלים עלי בעיני עגל שלכם? יאללה
תעלו לחימום.

(לדימה)

תתלבש.

הנערים קוראים קריאות שמחה ואט אט יוצאים מהחדר. עדיאל טופח לדימה
על השכם ויוצא. שלומי עובר ליד מתן שלוקח אותו לצד.

מתן:

דיברתי עם ג'קי עכשיו. הוא שם עליך עין, קח אותנו
לגמר.

שלומי:

יהיה בסדר, אני לא מפספס הזדמנויות, אני.

מתן:

יאללה סע, סע כבר.

שלומי יוצא החוצה. מתן מסתכל על דימה. הפלאפון של דימה מצלצל. דימה
עונה ברוסית.

דימה:

מה? נו בסדר אני אמרתי שאני יהיה שם... אין
בעיה... אני יגיע, אין בעיה... אני אהיה בחוץ...

הוא סוגר את הפלאפון, מתן פונה אליו.

דימה:

אימא שלי... אולי היא תבוא.

מתן:

נראה לי בשבילנו כדאי שהיא תבוא הפעם...

מתן יוצא ומשאיר את דימה לבד.

62. פנים – מנהרת עליה למגרש, וסרמיל – יום.

שלומי הולך במסדרון, מאחוריו מגיח איציק שמדביק אותו ואוחז בזרועו.
שלומי משחרר את ידו.

איציק:

שלומי! מה אמרתי לך? אתה בא איתי עכשיו.

שלומי:

תעזוב, מה קרה לך אתה?

איציק מושך את זרועו שוב ושלומי משתחרר הפעם ביותר כוח.

איציק:

ס'אמו, אני אמרתי לך משהו, לא?

שלומי:

לא בא, למה מה תעשה לי, אה?

איציק:

בוא כבר, יאללה אל תעשה בעיות... אני אמרתי לך
חיים מחכה לך, לא? בוא כבר לפני שאני...

מתן:

לפני שמה? עזוב אותו.

איציק:

מתן, אל תתערב, זה לא קשור אליך...

מתן:

איך לא קשור תגיד לי, זה הקפטן, תעזוב.

מתן מפריד בין שניהם.

איציק:

שלומי, פעם אחרונה, אני אומר לך, בוא.

שלומי:

לא בא.

מתן:

עכשיו תעוף מפה.

איציק מנסה שוב לגרור את שלומי איתו, מתן נאבק בו ומפריד.

איציק:

תזכור את זה, שלומי. זה לא בידיים שלי עכשיו, אני
ניסיתי. רק אל תבוא אלי כשחיים...

מתן:

חיים מה, אה? מה יעשה לו? לך מפה. לך, שב
בטריבונה וטראה איך אח שלך עושה משהו עם
החיים שלו.

איציק:

תזכור מה שאמרת, שלומי...

מתן:

נו, קדימה חימום.

63. חוץ – מגרש כדורגל, אצטדיון ע"ש וסרמיל – יום.

האצטדיון הגדול ריק ברובו, חלק מהטריבונות מלא בחברים, נערים, מבית
הספר מהשכונה, הקבוצות יוצאות אל הדשא. עדיאל מבחין בצעקות של נעמי
מהקהל המועט שנמצא, הוא מסתכל לכיוונה ורואה יחד אתה את רחל ויונתן.
הוא רץ אליהם. מתן קורא לנערים. הם מצטופפים בחלק המגרש שלהם
מסביבו. הנערים שואגים בהתלהבות ומתפזרים במגרש בזמן שהשופט קורא
לקפטנים אליו. מתן מושך את שלומי אליו.

המשחק מתחיל ומתנהל בשליטה מוחלטת של אביבי באר-שבע. גדי,
מתוסכל, מתבונן איך השילוב הקטלני של עדיאל, אבי ושלומי חודר מבעד
להגנה שוב ושוב. מנגד, אביבי באר-שבע לא נותנים להם לשחק. משחק
הקרבה, תיקולים עפים לכל הכיוונים, דימה מציל את הכדורים המעטים
שנבעטים לכיוונו, המשחק שלהם נוקשה ויעיל. התוצאה בסיום – 0-4.

הנערים קופצים במעגל, מחובקים, מאושרים מהניצחון. מתן רץ אליהם, פניו
קורנות מאושר. גדימלווה את קבוצתו בצעקות בזמן הירידה שלהם מהמגרש.

64. פנים – חדר הלבשה – יום.

הנערים שרים שירי נצחון, מתחבקים, מתן נכנס.

מתן:

ששש... חאלס... שקט שיהיה פה.... שקט! תרגעו,
תשמרו את הכוחות שלכם, מה קרה? עוד שלוש
שעות עד הגמר. שם זה כבר סיפור אחר. יבוא
ראש מחלקת הספורט של העירייה, יבואו
מהבוגרים... אין לי שום ספק, שאתם יכולים לנצח
את הנוער. שום ספק. לכו תגידו שלום לחברים,
הורים. ותשתו הרבה.

מתן פונה ויוצא החוצה. דימה מתלבש מהר ופונה ליציאה.

שלומי:

לאן, לאן אתה הולך?

דימה:

אל תדאג אני חוזר.

שלומי:

אל תשכח, אה...

דימה:

ככה נראה לך? ארבע, שופט שורק.

דימה יוצא בזריזות וחומק בזהירות החוצה.

65. חוץ – כביש מחוץ לאצטדיון וסרמיל – יום.

דימה חומק החוצה מהשער והולך לכביש. מכונית ממתינה לו על הכביש, בתוכה אלכסיי ואדי. הוא נכנס.

67. פנים – שירותים של האצטדיון – יום.

שלומי נכנס לשירותים ונעמד להשתין. הדלת מאחוריו נפתחת ולתוך השירותים נכנסים שני גברים כבני 30. האחד ניגש ליד שלומי ונעמד להשתין השני נשאר ליד הדלת.

בריון א':

מה? אתה משחק?

שלומי:

בגמר, עוד מעט.

בריון א':

מכיר איזה אחד, עדני?

שלומי סוגר את מכנסיו בזריזות ופונה לצאת, אלא שהוא נתקל בגבר השני. שלומי:

מתן!

גבר א' קופץ עליו וסותם את פיו. גבר ב' מכניס לו אגרוף בבטן שמשכיב אותו. שניהם מסתערים עליו, משתיקים את הצעקות ומכניסים לו מכות ובעיטות. אחרי כמה רגעים, שלומי שוכב על הרצפה, מדמם, מעולף. הם גוררים אותו לתוך אחד התאים, גבר א' יורק עליו, טורק את הדלת ושניהם יוצאים.

68. חוץ – רחוב שומם בבאר-שבע – יום.

אלכסיי, אדי ודימה יושבים בתוך המכונית. אלכסיי:

רואה את הכניסה שם? אתה נכנס פנימה יש שם
תיק קטן כזה מתחת למדרגות. אתה מוציא אותו.

דימה:

וזהו?

אלכסיי:

אתה לא חוזר לאוטו. קח את זה לבית של טניה.

אדי:

תהיה ילד טוב, היא תיתן לך מציצה, ככה יפה...

דימה:

תגיד לי, מאיפה אתה מביא אותם?

אלכסיי:

ככה זה, אני תקוע עם כל האידיויטים האלה, עד
שתגדל ילד.

דימה:

נותן את זה לטניה?

אלכסיי:

היא כבר תגיד לך. נו לך.

דימה:

תזכור רק שבשלוש וחצי אני צריך לחזור...

אלכסיי:

אל תדאג, מראדונה.

דימה יוצא מהאוטו. והולך לאיטו לכיוון פח האשפה.

69. חוץ – שער של האצטדיון – יום.

עדיאל ונעמי יוצאים משער הכניסה בריצה, פניו מביעות דאגה. בחוץ ממתינה
לו רחל, אמו, בוכה בהיסטריה.

רחל:

אימא, יא אימא! הוא לא אתו!

עדיאל:

מה קרה?

רחל:

יונתן, ראית את יונתן? אנחנו לא מוצאים את
יונתן...

עדיאל:

מה זה לא מוצאים? איפה הוא?

נעמי:

הלכנו לקנות משהו לאכול, ו...

עדיאל:

ומה?

נעמי:

אימא שלך חזרה ו.. לא מצאה אותו.

עדיאל:

איך לא מצאת?

נעמי:

הוא לא היה...

עדיאל: (לרחל)

את לא יכולה לענות? איפה הוא?

רחל:

לא יודעת, הוא היה לידי והסתובבתי ו..

עדיאל:

איפה הייתם?

רחל:

בפלאפל.

עדיאל:

מה, גם לשמור עליו את לא יכולה?!

נעמי:

אני אקח אותה לבית, נחפש בשכונה.

עדיאל מסתכל סביב, לפתע הוא קולט את האנטנה על ראש הגבעה במרחק. עדיאל מתחיל לרוץ. עדיאל רץ בגבעות, מחוץ לאצטדיון, לכיוון מגדל כחול שמזדקר באמצע החול וערמות הפסולת.

70. חוץ – רחוב שומם – יום.

דימה מגיח מהכניסה של הבניין. ממוקה מופיע מתחת לאחד הבניינים. ממוקה:

יא מנייק! אני אזיין אותך יא מנייק!

דימה נבהל, אך נרגע כאשר הוא רואה שזה ממוקה.

ממוקה:

ראית את קטו? ראית אותה?

דימה:

מה קרה, איבדת אותה עוד פעם. תגיד היא חיה בכלל, האחות הזאת שלך?

ממוקה:

יש לך סיגריה?

דימה נותן לו סיגריה ומדליק לו אותה. צפצוף נשמע מאחור. דימה מסתכל ורואה את אלכסיי באוטו.

דימה:

לך, לך מפה משוגע, לך.

ממוקה:

קטו! כולם נאבדים לממוקה...

ממוקה הולך. דימה מסתובב וממשיך ללכת לפתע מזנק שוטר מאחוריו. צועק עליו שישכב ויניח את השק. במקביל ניידת נעצרת ליד אלכסיי ואדי שמנסים לברוח, ללא הצלחה. דימה שוכב על האספלט החם ידיו קשורות באזיקים מאחור.

71. חוץ – מגדל אנטנה בהרים – יום.

עדיאל מגיע למגדל בריצה ונעצר מתחתיו, מתנשם ומתנשף, נוטף זיעה. עדיאל:

יונתן! יונתן! יונתן!

יונתן מגיח מעבר לסוללת עפר שנמצאת ליד המגדל.

יונתן:

אני כאן!

עדיאל רץ אליו לטפס על הסוללה ומתיישב לצידו, מחבק אותו.

שניהם יושבים מחובקים במשך רגע ארוך. יונתן מרים את ראשו,

יונתן:

לא רציתי שתנצחו... לא רוצה שתלך לפנימייה...

עדיאל:

אני לא הולך.

יונתן:

איפה הטיל. סתם אמרת לי, אין פה.

עדיאל:

היה פה, נשבע לך באלוהים שהיה פה. לקחו אותו,
הצבא לקח אותו.

יונתן:

אסור להישבע באלוקים, הוא יעניש אותך.

איפה הכיפה שלך? נפלה?

סוף.